

নাৰেংগীয়ান

ষষ্ঠ সংখ্যা
(২০০৫-২০০৬ বৰ্ষ)

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আলোচনী

TEACHING STAFF

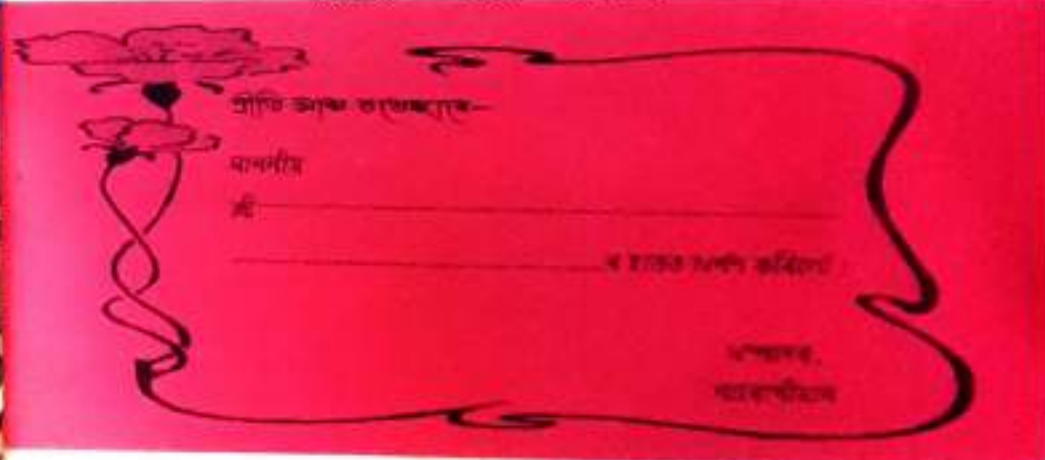
Sitting (from L to R) : I Thakuria, P Barua, D Sarma, H Babha, M Medhi-Vice Principal, P.C. Chakravarty-Principal, R Patengia, A Bora, R Sarma, S Borahakur.
 Standing (from L to R): J Kalita, H Kalita, D Das, R D Hazarika, J Barman Choudhury, M Mahapatra, S D Chatterjee, R Phukan, B Bora, D Das, J Pathak, P Saikia. (Some Lecturers are not in the picture)

EDITORIAL BOARD

(From L to R) : D Das, H Babha, P.C. Chakravarty-Principal, M Medhi-Vice Principal, R Patengia, P Saikia

নাৰেংগীয়ান

সম্পাদক &
 শ্ৰীমতাল মেধি
 শ্ৰীৰতি পটঙ্গীয়া

সম্পাদক &
 শ্ৰীজিতু কলিতা

সম্পাদনা সমিতি

- সভাপতি : প্রমোদ চন্দ্র চক্রবর্তী, অধ্যক্ষ
 সহসভাপতি : মৃগাল মেধি, উপাধ্যক্ষ
 বজ্রি পট্টশীয়া
 সদস্য : হেমন্ত কুমার বাতা
 সদস্য : দিবাকর দাস
 সদস্য : পরিতীতা শইকীয়া
 সম্পাদক : জিতু কলিতা

বৈশিষ্ট্য অলাকষণ : অক্ষয় শর্মা

প্রকাশক : নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়

মূল্য : এন. ই. ডি. টি.
 ছুপোড তিনিশালি
 গুৱাহাটী-২৪

ছাত্র একতা সভা (২০০৪-০৫)

জিতু কলিতা	:	উপ সভাপতি
অক্ষয় শর্মা	:	সহসভাপতি
ময় কলিতা	:	খেল সম্পাদক
জিতু কলিতা	:	আয়োজনা সম্পাদক
অক্ষয় শর্মা	:	সহ-সাধারণ সম্পাদক
বজ্রি পট্টশীয়া	:	সাংস্কৃতিক সম্পাদক
অক্ষয় শর্মা	:	সমাজ সেৱা সম্পাদক
মধুসূদন দাস	:	ছাত্রী জিকনী কোঠা সম্পাদিকা

শ্রদ্ধাঞ্জলি

মৃত্যু মীল পৰম্যা জ্বলনাময়
 ই মন পলক মৌলিক শূন্যতা
 পৰম্যা
 মৃত্যু মাতল মনোবী জীৱনময়ী
 এমি কুন্দল।

শ্রদ্ধাঞ্জলি
 মৃত্যু মীল পৰম্যা জ্বলনাময়
 ই মন পলক মৌলিক শূন্যতা
 পৰম্যা
 মৃত্যু মাতল মনোবী জীৱনময়ী
 এমি কুন্দল।

— সম্পাদনা সমিতি

“Victory has thousand fathers and defeat is an orphan.”

However in this issue of Narangian we take responsibility for mistakes, if any, with of course an appeal to be excused for the same.

- Editorial Board

Principal Speaks.....

Dear students,

We are proud of being members of Narang Anchalik Mahavidyalaya family. The College set up in 1931 by the people of greater Narang area has met a long felt need of higher education in the westernmost part of the city, inhabited by people of assorted ethnic groups with rich cultural background.

Within 15 years, the college situated in a spacious location and surrounded by evergreen hills on three sides, has come in a big way in producing large number of educated people, some with very bright results. The Alma Mater has great potentialities of being one of the leading institutions of its kind in the entire North East.

The real success of an educational institution ultimately depends on its capability to produce quality manpower. The students also have a great responsibility in this regard.

I call upon the students of Narang Anchalik Mahavidyalaya to take full advantage of the services of our dedicated faculties and equip with learning to make their life happy and prosperous.

We should remember that every person has inherent capacity to get established in life and no power on earth can prevent from achieving the objectives aimed at provided he or she works hard with seriousness and self confidence.

With best wishes to all.

P.C. Chakravarty
Principal
Narang Anchalik Mahavidyalaya
Narang, Guwahati-71

From the Editorial Board.....

Before stumbling ahead with our inexperienced pen we would like to pen a few words in black and white on behalf of the editorial board. Time flies on and on. Life is a beautiful collection of paradoxes and writing an editorial is one of them. The College Magazine is a kind of platform through which the students and the teachers manifest their views on various social, political, economic and academic scenarios. It also provides an opportunity to the upcoming writers to blossom fully.

This is the sixth issue of our college Magazine "NARANGIAN". It will establish a trend and the process goes on and on as time progresses and the college marches into an assured bright and glorious future.

During our effort to bring out the magazine, we have received many valuable advice and encouragement from our Principal and staff. We like to thank Mr Pramode Ch. Chakravarty, Principal of the College for his guidance and suggestions. Mr B.C. Das, Secretary, Governing Body N.A.M. and Member also Governing Body of Narangi Anchalik Mahavidyala deserve special mention for their kind co-operation, time and effort. The Editorial Board comprising of Mr. Hemanta K. Rabha, Deptt. of Hindi; Mr. Dibakar Das, Deptt. of Economics; Miss Parineeta Saikia, Deptt. of Assamese deserve special thanks and kudos for having the patience to read, edit and make ready the contributions for publishing. The tremendous support and suggestions of the Board helped us in our endeavour. The Magazine Secretary Jitu Kalita also deserves thanks for providing his help and co-operation.

The Members of 2004-2005 issue of "NARANGIAN" Editorial Board - Dilip Dutta, Sumitra Devi, Irani Thakuria, Sudha Kumari, Parineeta deserve Special Mention for their valuable suggestions. We like to appreciate the hard work put by our creative writers (both teachers and students) for their contributions and suggestions. Our office and library staff also deserve a special mention for providing informations and data. NECT Press also deserves a special mention.

Through this editorial we like to request all those persons concerned and even remotely related with this college to come forward in rendering their support in developing the college to make it an institution of excellence in learning.

We have used our best effort in bringing out this issue. We beg to be pardoned for mistakes committed unknowingly and hope "NARANGIAN" will have an illustrious future in the coming years.

Mrinal Medhi
Rosie Patangia

সূচীপত্র

অসমীয়া বিভাগ

সাহিত্য পর্যালোচনা

১ নারঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় অণ্ডণ সৌন্দৰ্য সঙ্কলন	১৬ ড' প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য	১
২ নারঙ্গীৰ পৰিবেশিক সমস্যাব বৰণ	১৭ নিলীল চন্দ্ৰ দত্ত	২
৩ হঠাৎ এদিন..... যযাতি (গল্প)	১৮ বীৰা দত্ত হাজৰিকা	৩
৪ নিৰ্মলপ্ৰভা বৰনগৈ : এটি অকিনাশী প্ৰতিভা (প্ৰবন্ধ)	১৯ প্ৰীতীতা বৰ্মন	৪
৫ কাছিবজা অত্যাধিকাৰত ভয়াবহ আবেগিতা (এক আলোকপাত)	২০ সৌৰিকা দাস	১০
৬ উপনীত গণুলি (গল্প)	২১ বিটুম্বি কলিতা	১২
৭ বৰ্তমান ভাষাত্মক শিক্ষা ব্যৱস্থা, অসমীয়া সমাজ আৰু মৌলিক মূল্যবোধ (নিবন্ধ)	২২ প্ৰীতীতা বৰ্মন	১৩
৮ পাতালিৰ বাগিচা আৰু একোখন বগুড়ু (হাস্য বসাবন্ধ গল্প)	২৩ পৰিতীতা শইকীয়া	১৭
৯ অশ্বিনী (গল্প)	২৪ লিংকুম্বি বৰ্মন	১০
১০ অক্ষয় এম্পিৰ্য (প্ৰবন্ধ)	২৫ জগন্নাথ দাস	২২
১১ মিলন বীণা কৰে সুৰে বাজে (গল্প)	২৬ সাপীতা কলিতা	২৩
১২ জীৱনৰ এক নতুন অধ্যায় (স্মৃতিৰ স্মৃতি)	২৭ কবিন পাঠক	২৬
১৩ নানী (গল্প)	২৮ কাঞ্চন শৰ্মা	২৭
১৪ প্ৰেম (প্ৰবন্ধ)	২৯ মঃ তামূল হক	২৮
১৫ স্মৃতিৰ স্মৃতি (ভাষা কাহিনী)	৩০ অৰী বৈশ্য	২৯
১৬ জ্ঞানেন্দু/মহাশেলোকৰ বাণী/কৌতুক		৩২

কবিতা পিঠাস

১ মৰীচিকা	৩১ কুইন দাস	৩৫
২ শ্ৰেণিকলৈ এটি কবিতা	৩২ নৰজ্যোতি ডেকা	৩৫
৩ সুখত ধলিচাত কুমি	৩৩ জিগ্মু দাস	৩৬
৪ মই গেমার্জী	৩৪ কমল কুমাৰ বৰ্মন	৩৬
৫ গীতলৈ এখনি চিঠি	৩৫ অৰী কাশ্যপ	৩৭
৬ নাজানো কিয়	৩৬ কল্পনা দাস	৩৭
৭ গুলজাৰ কবিতা (অনুবাদ)	৩৭ হেমন্ত বাৰা	৩৮
৮ সময়	৩৮ মুগেন কলিতা	৩৮
৯ নুমাৰ যোগা মমভাল	৩৯ গিৰিমণি বৰুৱা	৩৯
১০ বন্ধু	৪০ জগন্নাথ দাস	৩৯
১১ নৰবাৰ	৪১ আশোকমনি ডেকা	৩৯
১২ ব্ৰহ্ম বাৰা	৪২ অৰিনা দাস	৪০
১৩ তিনিৰ মহাৰ	৪৩ বাহুল বৰ্মন	৪০

English Section

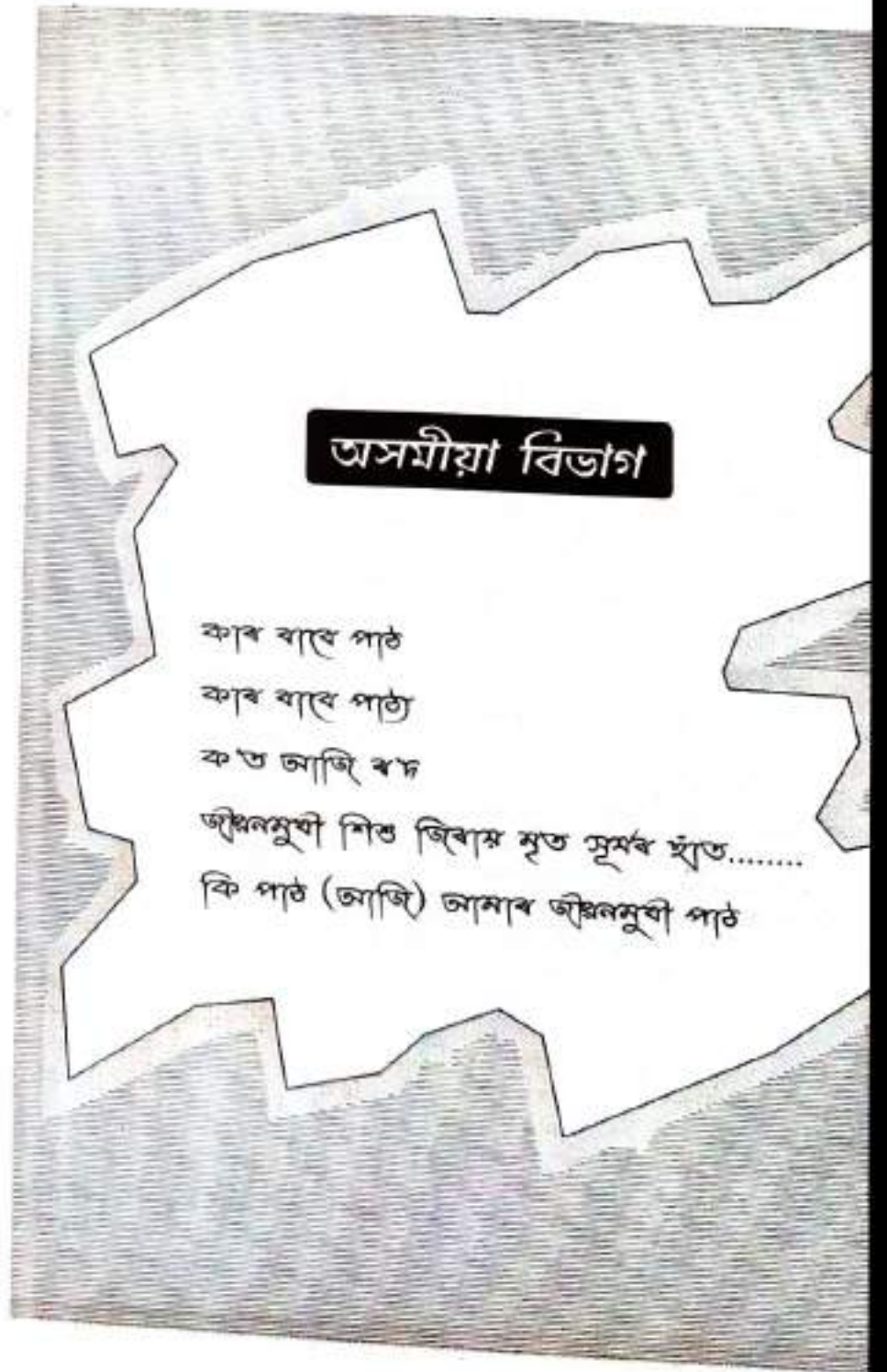
□ Dreams of Parul (Story)	♣ Mukta Purkayastha	□ 43
□ The most tragic Natural Disaster - Tsunami	♣ Suravi Nath	□ 45
□ Love..... The Most Misunderstood Word	♣ Bridgit Daimary	□ 46
□ Buddha on his Philosophical Contribution	♣ Pinkumani Barman	□ 48
□ For Today Let's Think of Someone Else	♣ Rosie Patangia	□ 50
□ Mother	♣ Sumitra D'Chetry	□ 50
□ Our Teachers	♣ Miss Nivedita Neogi	□ 51
□ Memories	♣ Mukta Purkayastha	□ 51
□ You're Everywhere	♣ Priyanka Das	□ 51
□ Time	♣ Namita Deka	□ 52
□ Ek Duje Ke Liye	♣ Pradeep Chakrabarty	□ 52

দ্বিতীয় বিভাগ

□ नेपाली सभ्यता में प्रचलित गरी माति के लोक नृत्य	♣ रमा धरमारी	□ 57
□ प्रकृति	♣ আল্পনা মল্লিক	□ 60
□ कॉलेज का पहला दिन	♣ পুনম কুমারী খাঁধারী	□ 60
□ लड़ाई रमोई को	♣ পুনম কুমারী খাঁধারী	□ 60
□ छंद	♣ त्रिवंका देव	□ 61
□ सपना	♣ त्रिवंका देव	□ 61
□ हम आपके ई कौन	♣ कबिर आठक	□ 62
□ दोस्ती	♣ राधा चंदा	□ 62

প্রতিবেদন

□ আলোচনী সম্পাদকের প্রতিবেদন	♣ জিতু কলিতা	□ 63
□ সহঃ সাপ্তাহিক সম্পাদকের প্রতিবেদন	♣ অতুল বৈশা	□ 68
□ সাংস্কৃতিক সম্পাদকের প্রতিবেদন	♣ কবিন পাঠক	□ 69
□ সমাজ সেবা বিভাগের সম্পাদকের প্রতিবেদন	♣ অপূর্ব বৈশা	□ 69

অসমীয়া বিভাগ

কাৰ বাবে পাঠ
 কাৰ বাবে পাঠ
 ক'ত আজি ৰ'চ
 জীৱনমুখী শিশু জিৰাম মৃত সূৰ্যৰ হাত.....
 কি পাঠ (আজি) আমাৰ জীৱনমুখী পাঠ

নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ আগ যৌৱনৰ সন্ধিক্ষণত

ড° প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য্য

নৱগিৰি পথ, গুৱাহাটী-৩

গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পূব প্ৰান্তত তেল শোধনাগাৰ, তৈল ভাৰত (অয়ল ইণ্ডিয়া) আদি আগশাৰীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানে ডেউকা মেলি থকা অৱস্থাত নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰতে নাবেংগী উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় আদিৰে সৈতে বিদ্যায়তনিক পৰিমণ্ডল ৰক্ষা কৰি আছে— চাওঁতে চাওঁতে নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আগযৌৱনৰ সন্ধিক্ষণত অৰ্থাৎ পোন্ধৰ বছৰত ভৰি দিলে— বোল বছৰত মনুহৰ যৌৱন কাল বুলি অসমৰ লোক জীৱনত প্ৰাচীন প্ৰাপ্ত বচন চলি আছে :

আঘোনৰ মাহতে শান্তি পূৰ্ণিমাৰ জোন।
বোল বছৰত শান্তিৰ ভৈলণ্ড যৌৱন।।
ওঠৰ বছৰত শান্তিৰ বয়স দিলা ভাটি।
বুঢ়া হৈলা বেয়া ভৈলা হাতে লৈলা লাঠি।।

এই মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰাই মই খা-খবৰ পাই আছে— নাবেংগী, নুনমাটি, চুণশালী, সাতগাওঁ, চন্দ্ৰপুৰ, পানীখাইতি আদি ঠাইৰ সৈতে গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছৰে পৰা কম-বেছি পৰিমাণে সন্মত গঢ়ি উঠিছে। এই সন্মত তিনিকুৰি বছৰৰো বেছি— গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছৰে পৰা সাতগাঁৱৰ বুধবৰীয়া হাট, চন্দ্ৰপুৰ-ঠাকুৰকুছিৰ সেওবৰীয়া হাট, পানীখাইতি অঞ্চলত সন্তাহান্ডৰ চিকাৰৰ কাহিনী, খৰালিৰ কালত দেওবৰীয়া প্ৰীতিভোজৰ বাবে নাবেংগী, বোন্দা, চন্দ্ৰপুৰ, পানীখাইতিলৈ পিক্‌নিক পাৰ্টিৰ সমাগম আদিয়ে পৰাধীনতাৰ কালছোৱাত আৰু স্বাধীনতাৰ দোকমোকালিত গুৱাহাটীয়া সচেতন শিক্ষিত ৰাইজৰ মনত জোকাৰণি তুলিছিল...

সেইদিন এইদিন বহুত প্ৰভেদ
বহুত প্ৰভেদ হ'ল মনেই মনত।

যোৱা ২০০৩-০৪ চনৰ "নাবেংগীয়ায়ান" আলোচনীত মই প্ৰবন্ধা যোজনা পাঠকৰ জৰিয়তে মোৰ মনৰ কথা কিছু প্ৰকাশ কৰিছোঁ— বছৰৰ এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মনৰ কথা কৈ

আহিছোঁ— কমই আমাৰ ধৰ্ম— কৰ্ম অবিহনে আমাৰ গতি নাই।

..... স্মৃতিৰ টোপোলাৰ পৰা পুৰণি দিনৰ কথাবোৰ ক'লে কৈ থাকিবৰ মন যায়— পিছে শুনোতাৰ মতি-গতিৰ ওপৰতহে বক্তাৰ ভাষণৰ মোল চৰে। নাবেংগী গুৱাহাটী নগৰীৰ পূব সীমান্তৰ দুৱাৰমুখ বুলিব পাৰি : একৈশ শতিকাৰ বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ নিত্য নতুন আৱিষ্কাৰ-উদ্ভাৱনৰ পটভূমিত এই মহাবিদ্যালয়ে যথেষ্ট কষ্ট, পৰিশ্ৰম-সংগ্ৰামৰ মাজেদি যে আগবাঢ়িব লগা হৈছে— সেই কথা আমাৰ জ্ঞাত হৈ আছে : পাঁচ বছৰমানৰ আগেয়ে এই মহাবিদ্যালয়খনে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হাতক মহলালৈ বিষয় সমূহৰ যথাযোগ্য অন্তৰ্ভুক্তি পাই অসম চৰকাৰৰ 'কনফাৰেন্স' পোৱা কথাও আমি জানো— কিন্তু মহাবিদ্যালয়খনৰ পূৰ্ণাংগ চৰকাৰী অনুদান প্ৰাপ্তি ঘটা নাই— আভ্যন্তৰীণ ক্ষেত্ৰতো মাটি-ঘৰ, পৰিচালনা, ব্যৱস্থাপনা আদিৰ ক্ষেত্ৰত এটাব পিছত এটাকে পেঠা বাঢ়ি আছে। সেইবোৰ সমস্যা কম-বেছি পৰিমাণে সকলো নতুন বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য : অসম ৰাজ্যৰ শিক্ষা বিষয়ক নীতি-নিৰ্দেশনা কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ দান বৰঙনি অনুগ্ৰহ ক-কুপাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। শিক্ষা বিষয়টো কেন্দ্ৰ আৰু ৰাজ্যৰ উমৈহতীয়া বিষয় হৈ থকা বাবে বহুতো আঙ্কাল হৈছে। সম্প্ৰতি ব্যক্তিগতকৰণ তথা সহযোগীকৰণ ব্যবস্থাবে ভাৰতীয় গণৰাজ্যত কলা-বিজ্ঞান-বাণিজ্য-কাৰিকৰী বিদ্যা দান-গ্ৰহণ-পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা-পৰিচালনাবে নতুন আয়োজন চলিছে। ইয়াৰ লগত ৰজিতা খুৱাই অসমৰ উদীয়মান বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়বোৰে, বিশেষকৈ নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে সম্ভাৱনাপূৰ্ণ, সম্পদশালী শিক্ষানুষ্ঠান এখনে অসম চৰকাৰৰ দ্বাৰা অঙ্কহেলিত হৈ থকাটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষকিত্ৰী-কৰ্মচাৰী, অভিভাৱক ৰাইজৰ বাবে অসহনীয় বেদনা হৈছে। সচেতনতা আৰু সজাগতাৰ নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়ন আঁচনিৰ বাবে সমবায়-সহযোগমূলক পদ্ধতিৰে আঁচনি ল'বলৈকে সকলো সংশ্লিষ্ট পক্ষকে আহ্বান জনাই 'প্ৰাপ্য বৰান্ধিবোৰত' আহ্বান জনালোঁ। □

হঠাৎ এদিন..... যযাতি

বীতা দত্ত হাজরিকা
প্রবন্ধ, ইতিহাস বিভাগ

“হেনা অতিশয় পৰা হই ভাত নাখাওঁ। স্বক সম্বন্ধে গুণন
কটি মুখন করি কথা।” মনে মনে ওকনি অহা পেটটো মোহবি
মেহবি মুল শইকীয়াই পত্তী অপিভাক ক’লে।

অপিভাই স্বামীৰ পেটটোত কেবাইকৈ চাই ক’লে—
“পেটটো ঘিৰেই নহওক চক্ৰিৰ বছৰ নিছত খেৰা-খেৰাত
এনেগেও মনুমে মচুতল হ’ব লাগে। হই মন কৰিছে নহয়,
তোমাৰ আত’ স্বক অনিকৰিলাক বেমেই সতীৰ হৈছে।”

অপিভাই তিহটো বুলি কিবা উলিয়াইল লৈছিল। পুনৰ পৰ
কৰি মুলন বহি থকা চক্ৰিখন কাণত বহি ক’লে— “বোম্বে গাত
মাং কেইটা অতি নাখাও। সৰুক স্বামীৰ লাগত পাচমহৰ জোপটো
নাখিব কি কোবা?” পাচমহ বেখিলে মৰুসো ধন ভাৰি আধাৰেকি
এপেৰা হলেও তিনি অন্য স্বামীয়ে নাখাওঁ বুলি কেদেইক ক’ব থাকে
গনিবলৈ স্বামীয়ে অস্বাস্থ্যে বৈ আহিল।

“আজি বেমে ভাতকে স্বৰ্গ” বুলি কোৱন ইচ্ছাটোক ভিডি
মুলি মুলে কৰ্ত্তক জোৰ অনিবলৈ প্ৰচল কৰি ক’লে— “নই,
নাখাও বুলিছ। নাখাওঁ বুলি ভাৰিছে বেভিয়া, নাখাওঁ।”

অপিভাই মুলনৰ মুখলৈ চাই ক’লে— “অজি নহলে ভাতকে
খেৰা। কাইলৈৰ পৰা তুমি কাও বুলিছেও হই নিপিও।” নই,
মুলে বৃত্তলে। তেওঁ নাখাও বুলি কৈছে বেভিয়া সেই স্বতিন
সাজৰ পৰাই নখায়া। শেষত অপিভাই মুলনকি জাসুবে
মূলমূল্যটোক জাজি এখন তছিলে। মুলন স্বক স্বক ওকন কটি
কৰি টোপলত লিবিবেকলৈ আগবাঢ়ি নিওবে তেওঁলোকৰ নপন
শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা পুত্ৰ অশুভে অকৃত বস্তু জোমাণি ওকন কটি
মুখলৈ চাই ক’লে— “ওকন পুটি? পেটটাই ক’ব? পেটটো
কি হৈছে মা।”

হাতে কিৰ কোৱন আঘাত পেটটোকে নিজেই ক’লে—
“আ-মে বেটা: পক্ষণ বছৰ বয়সতো তোমাৰ পেটটাই জোমাণ
সৈতে চিনেমা ঘৰলৈ গ’লে, ভাতকে-ককায়েক বুলি চুল কৰিলে
তোমাৰ জানে ভাল নালাগিব। সেইববেই।” তিনিও সেই স্বতি
শৰীৰ চৰাৰ নিছতে কথা পঢ়ি পঢ়িয়ে খেৰ সমাধিলে।

হাই উঠিয়েই মুলন গিনাত পৰিল। মিয়ন সিন ধৰি

অপিভাৰ এই কাণ বেৰা মনত নপৰিল। বেতিয়ালৈকে তাই ওকন
সমৰ হ’ল বুলি বিতিয়েই নিমিয়ে বা টেলিভিচনৰ চুইছ অফ কৰি
নিমিয়ে, সমসৰ জাম নবকা বুলি পঢ়ি থকা কিতাপখন কাটি
নিমিয়ে তেওঁ খেৰাৰ নাম ললয়।

অপিভাই নবলাইকে কাম-ক’ল শেষ কৰি আহি মুলনৰ গাত
হাত মি চালে। গিৰেই পৰিছে শৰীৰৰ উন্নতা। কিবা গুণিগৈলো
তেওঁ চুই মুলি পৰি আছে। টোপনি অক’ল পাবে বুলি এটা মুক্ৰ
আই কৰি অপিভা ক’বতে তাই পৰিল।

স্বতি স্বক পৰলৈ অপিভাৰ টোপনি অহা নাছিল। বেতিয়া
নাং পলে কাণত লিবিবেক নহি। বাথৰুটলৈ গৈছে বুলি তাই
তাই লিখুপৰ কাট ক’লে। সজাৰ সময়তকৈ পলম হোৱা দেখি
তাই উঠি অহি গৈছে স্বত্বকমত নহি। লগালগিক তাই
পাৰ্শ্বলৈ গ’ল, বহা কোঠা, অশুভন কোঠা ক’তো বেভিয়া
লিবিবেক কিচৰি নাগলে অপিভা বিমোহিত পৰিল। “ক’লে প’ল
মনুহটো! অ’ঠ বলালৈকে নাং ক’লাই তাই থকা মনুহটো চৰি
বজাতে উঠি কেদেইক নেহোকা হ’ল।” ক’ৰিবৰ দুৰাৰুদ
বুলিবলৈ ওঠা কৰি তাই গম পালে সেইখন বাহিৰৰ পৰা চৰি
মৰ। অপিভাই একো উন্নত ধৰিৰ পৰা নহি। ইমানকৈ তাইৰ
টোপনি অছিল যে কাণত তাই থকা মনুহজন উঠি দুৰাৰ মৰি
ওলাই প’ল, তাই মকাল পৰাৰি পৰিয়েই থকিল। সেইখনে
অকাল-পাতাল তাই মুলে হাত মি তাই ক’হি অছিল। এনেৰে
সেইটখন খোলা শৰু গুনি তাই জাপ মৰি উঠি লিবিবেকে হুমি
হাই দেখে এখন অতিদীৰ্ঘ স্বতি। ইমান স্বতিপুৰাই। এই
মুহূৰ্ত্তে কৰি পেল বজাই তাইক এক মুসামেল মি থাব। তাই
নিজকে প্ৰকৃত ক’ৰি লগতেই তলা বুলি লিবিবেক সেমাই
অছিল। গাত এঘেৰ স্বতা টুক মুলত। ভৰিত ভাৰি স্বু। টোপল
বহীয়া ল’ৰা অহাৰি বপৰলাই আহি সশুভত অপিভাক সেপি
জোলাইনি গাতি কাৰতম জলাই, কৰীলত হাত মি মতেলৰ মৰে
শিয়া হৈ কৰিলে— “কেদে দেখিছ।”

অপিভাই মুখেৰে একো নামাতি নপৰলাই অশুভন বোটাও
সোমাল। তেতিয়াহে বেল মনুহটোৰ গাত স্বা অছিল। “এতিয়া কি
ক’ব যাত’ এনে এটা ভাবেৰে তেওঁ লিবিবেকক অনুসৰণ কৰিলে।

“এই অশুভ, অশুভ! উঠোম উঠ। পেটটোৰ কিবা এটা
হৈছে।” অপিভাই কলমুল লগালে। অশুভ জাপ মৰি উঠিল। সি
স্বতি লিবিবেকে লিবিবেক দেখেই গৰীৰ টোপনিও অছিল। “কি
হৈছে মা, পেটটোৰ?” তীৰ্ত্ত কাৰেৰে অশুভে চকু জাৰ কৰি
মাৰ্শ্বলৈ চালে। অশুভৰ সশুভত মুলে অশুভি অনুভব কৰিলে।
স্বতিন আহি তাৰ সশুভত থিা হ’ল। “আ-মে পেটটো। হই
কি দেখিছে। তোমাক লগিয়া লগিয়ে জাম। অহিা কৰি আহিলা।
মোক কিয় লৈ নাগ’লা।” সি অহিৰ পৰা মুখলৈ চাই ক’লে—
“মাৰে তিনি নিহে।”

মুলনৰ মুখত মাত নহি। গুতেকন কথা গুনিছে কিন্তু চকু
অপিভাৰ ওপৰত। অপিভাই তেওঁলৈ পিঠি মি অশুভৰ গিনাত
বহি আছে। জোৰকৈ সছত হোকা মতেৰে তেওঁ ক’লে— “অৰি
মোজামোৰ পৰা মুখন টুপীটোলে মতেই তিনি নিহে। এইঘোৰ
নিহে তিনি ‘চ্যক্ৰাইক’ নিহে।” অপিভাৰ ওচৰলৈ আহি “তুমি
জামো আৰ্শ্বিত হোকা নাই” বুলি স্মিলে।

“হেহে! বিমম হ’ব লগিছিল শত ভলে বেছি হৈছে।”
অতিমম ভৰা মতেৰে তাই উত্তৰ দিলে। লগে লগে তাই অশুভ
লাকো পৰিছে। “কিনো ইমান বোকা লাগেটা কৰিলে” বুলি নিহেই
নিজকে বেতিয়া প্ৰক কৰিলে তাই একো উত্তৰ কিচৰি নাগালে।
কৃত্ৰিম বজৰে লিবিবেকলৈ চাই তাই ক’লে— “স্বতিপুৰা
গিনাত, তাৰ লিছত স্বক চুক-কোণে ক’তো নেদেখি মোৰ কি
কি যে মনলৈ অৰ্হিছিল তুমি কি ক’ৰিছ।”

“কুজি গাইছে যে। সেইটোৱেইটো মকা।” স্বত্বকমত
সোমৰ বোমা অশুভক চকু টিপ মৰি অপিভাৰ কাণত বহি
কোতোৰ ফিটা বুলি মুলি তেওঁ কৈ গ’ল— “হই ডেকা তৈ
থকাটো তুমিওটো কিচৰ। নহলেতো তুমি মোৰ মুক’ত হেনা মি
পৰা চুলিবোৰ চাকিলে কিয় ওঠা ক’ৰ।”

অপিভাই কিবা ক’বলৈ সৈছিল কিন্তু মুলে নিমিলে। “আজি
জোৰকণ নহয়, তুমি চালে হোকা কৰিছ। মোক কিমন সিন হেনা
কৰি নিয়া নহি তোমাৰ মনত আছেনে। তুমি অজিকালি মোৰ
মুখলৈ ক’ত চকু মিা। অশুভেই তোমাৰ নকনো।”

অপিভাই বিচলৰ পৰা উঠি নিজকে কোচৰি কৈ গ’ল—
“হই গোট্টেই অশুভৰ চুক-কোল চাব লাগে। কাৰ মুৰৰ চুলি কা
হৈছে কাৰ মুৰৰ চুলি কাৰিৰ পৰা হৈছে অহি কৰি। তোমালােক
বুলো চকু-কাল মুদি বহি থকা মন-গোপাল হৈ। হ’ব হই অশুভ।
পিচে।” বুলি আগবাঢ়ি জাৰৰকৈ ক’লে— “ওক’তে ওঠিগাত
অক স্বৰ্গ জোমবেৰে চাইনিজ খৰলৈ মিাজিয়ে হই সমৰমতেই
মনত পেলাই নিয়।”

মুলন শইকীয়াৰ স্বতি কটি মুখন খেৰা, স্বতিপুৰা অপিভাত

খেৰ এমহ নিৰ্মিত চলিল। অন্যকি স্বত্বলৰ সত্বলো তেওঁ
অপিভালৈ যাব। অতি কনৰ চাৰিৰ নাটমি হোকা বুলি সেই সময়ত
ডেকা ল’ৰাই পিন্ধা একে চুটি চাৰি তিনি জামি পিন্ধা হ’ল। তেনে
এটা তেৰ চাৰি অনবক’ত লিবি বেৰা সেপি এনি অপিভাই “অশুভৰ
চাৰি পিন্ধা সেন লাগিছে।” বুলি ক’ৰতে প্ৰয়োজনতকৈ বেছি
তেওঁ প্ৰতিবাদ কৰি উঠিল। তেতিয়াও পাৰ্শ্বকিওম মেপেৰা
মুলনৰ হাতত (মুহূৰ্ত্তে অপিভালৈ) এটা পুৰুষৰ পাৰ্শ্বকিওম
অছিল। পুৰুষৰ পাৰ্শ্বকিওম বেভিয়া অশুভ অক তেওঁ পোকা
আৰত কৰিলে। ওচৰলৈ গ’লে মনুহলাই থকা হ’ল। অশুভ
নাখাকিলে উচিৰ মন গুনি গা নক’বাই থাকে।

এমাহে নিছত অপিভাই লিবিবেকক অপিভালৈ ঘৰলৈ
জলাই নিলাগীয়া হ’ল। “অজি মাথো বুকিছ, গাটো বোকা
লাগিছে... চাবে প’ত বজাত গ’লেও হ’ব, অশুভ ক’লে নিয়া...
স্বতি টোপনি বোকা। অজি মাথো..... ছা বজাত গ’লেতো কি
হয়, গাড়ী বোকা চলিলেও বোকা জ্যাসিহে ক’ব ইত্যহি।” ক’টি
মুলন ক’ই উঠি “চাৰ্ট মিাজাম ভাত পুটামম..... ওঠা
জোপটো বেনি ভাত নাৰাৰ মন গৈছে..... অজি ক’টি মকৰিা
অপিভাৰ আঘাত ভাল নাখাওঁ।” সেইখনে চলিল।

মুলনৰ শিছত মুলনক অপিভাই স্বত্বকমত বেটুকুট ক’ৰ
হ’ল। ক’টি মুখন অপিভাৰ কাৰিলৈ নিৰ্মালিত কৰি ওশমুকৈ স্বতি
ভাত হই থকা হ’ল। লগে লগে অপিভাই ক’টি কৰা সম্পূৰ্ণ
ক’লে।

এনিম জেনাক স্বতি ভাত হাই উঠি বাৰালাত বহি ব্যকোতে
অপিভাই লিবিবেকক এককী হৈ বহি মকা পেটটোপৈ চাই
ক’লে— “তুমি শৰীৰ চৰা নাং দিয়া কিয়।”

“এনেৰে।” বুলি কৈ মিছিক কৈ হাই এটা মৰি পুনৰ
ক’লে— “এলাহ বুকিছ, এলাহ। অক বয়লো হৈছে। নাই হোকা
জামো।”

“নই হোকা মিা সিমান।” পেটটোপৈ কেবাইকৈ চাই তাই
কৈ গ’ল— “তোমাৰ এই ওকনি থকা পেটটো দেখিলে মোৰ
কেদেকুৰা ভাব হ’ত জানা.....” তাই ক’বটো শেষ নক’ল সেপি
পিা মিা পুতলাৰ বৰে জাপ মৰি উঠি মুলে লিবিবেকক
স্মিলে— “কেদেকুৰা ভাব হয়, কোবাচাম..... কেতনা।”

অপিভাই এটা দুখীয়া হাঁহিৰে ক’লে— “তুমি বিটো বুকিছ
হেনেকুৰাই ভাব হয়।”

“হই একো বৃকা নহি। তোমাৰ কেদেকুৰা ভাত হয় মোক
ক’ব লাগিব।” মুলন এইঘাৰ উপিগাত।

“টিক আছে ওকা বেমে। মোৰ ভাত হয় মোৰ লিবিবেকটো
এটা পেটুকা, এপেৰা, স্বত্বক, মেমলা পেটনা মৰবেজাৰী। অক

ভবিষ্যৎ। এইটো অস্বপ্ন হ'ব বুলি জান হ'লে মই সত্য জানি তোমাক
অস্বপ্নটো কথিলাওঁতেয়ে।" অপিভাব কান কৰি হৈছে দেখি
মুসুলে লাহৌক ক'লে— "হাই সোৱা, হাই সোৱা। মই কেতিয়া
জিব ভণি। কবিটোৱে লেখিলে সেই সঁচা কথাটো কহি কেতিয়া
তোমাৰ এই হাঁহি মুখত থাকেনে নাই চাহ নহয়।"

অপিভাব হাঁহি বহু হ'ল। তাই হাঁহি পকা চক্ৰিলালি লিখিবলৈ
কলটো উভৰাই আমি খটমি ধৰিলে— "বোৱা, সঁচা কথাটো।
মই জানিছিলো তুমি মোৰ লৰা কিতা এটা কথা লুকাইছিলি।"

মুসুলে অপিভাব মুখত চাই প্ৰথমে লাহৌক হাঁহি এটা
ঘৰিলে। তাৰ পাছত হে-হোৱাই হাঁহিব ধৰিলে। ক্ষেত্ৰক বৈ
কথাটো অন্যৰ কবিতা বুলি আকৌ হাঁহি। লাজ লাগতকৈ অপিভাব
মুখত চালে। অপিভা গৰ্হম। তাইৰ ভাব হ'ল— "এই প্ৰেইয়েই
এতিয়া কি কহলে তেন কহে ঠিক নাই। কি ঠিক অৰ ভাৱি চাবও
পাবে। কি হয় হ'ল। অতি কহিলে এৰিম।" অপিভাব ভাবৰ সেন
কোনো সীমা অস্ত মোহোৱা হ'ল। নতুন নতুন ভাৱৰ জোৱাবে
অস্বপ্ন কথিহলৈ কৰি তুলিলে। "তাহ মানে মুসুলে কাৰোবাৰ
প্ৰেমত পৰিছিল। সেম কথিবলৈ সেই ৰাতিপুৰাই পাত সিদ্ধান্তকৈ
লাই ভলাই হ'ল। ক'ৰ হেৰালী নে হেৰালী। কেনে স্বপ্নৰ
সাঙ্গিত্যে যে সি যায় বুলি কৈছিল। তাইৰ ভত পৰিল দৰৰ পৰ
ওলাই ওৱাহটো ক্ৰম হৈ শীঘ্ৰী পুৰুষীৰ পৰ মানে। তাতোই
চলে পাতৰ থকা উপভাৱ প্ৰমাণলগ... ছি ছি। হাল,
সমাৱৃত হ'ল, পৰিচালনা লাহৌক...। পালে অহা চুকাইলৈ।
হাট ৰাম হালে। ভাল পাইছে। এতিয়া মোৰ কাণত বহি তুমি
হে তুমি।" "হ" বুলি তাইৰ মুখেৰে বিতুম্বিৰি ওলাই গ'ল।
মুসুলে তাইৰ মুখত জুই চাই আকৌ হাঁহিলে শব্দ কৰি। হাঁহিব
মাততে অপিভাব কাষত ঘনবিয়াই "অপিভা, অপিভা, তুমি কহিলে
পাল হৈ যায়। এই মতা মনুহোৱাৰ মন বুদ্ধিছা, সত্য চক্ৰল"
বুলি কৈ মুহুৰে ইকাল সিহঁতক লৰাই থাকিল। মুখত এক লাজ
লাট হাঁহি।

অপিভা গৰ্হম। তাই ভাবিলে— "সোক ঘৰত ভৰাই যৈ
সাংসাৰক বোঝা মুখত তুলি সি নিজে চক্ৰলামী কৰি মুখিছে। চাই
লবি। এই অপিভাই ইচ্ছা কৰিলে কিমান চক্ৰলমতী হ'ব পাৰে।"
তাৰি হাঁহিবলৈ লাহৌক লাহৌক জোড়া হৈ পৰিল।

অপিভাব মুহুৰে মুহুৰে হোৱা সপনি মুসুলে লক্ষ্য কৰিছিল।
আৰু প্ৰহেলিকাৰ সৃষ্টি নকৰি কথাটো কৈ দিৱাই ভাল হ'ব বুলি
তেওঁ — "এ..." বুলি কৈ আকৌ হাঁহিব ধৰিলে। মুসুলে হাঁহি
সমা কৰাৰ ক্ষমতা অপিভাবৰ শেষ হৈ আছিল। উচ্চাৰি হাঁহি
তাং হাঁহিবলৈ ওলাল। মুসুলে তাইৰ হাতত ধাপ হাঁহি ধৰি ক'লে—
"তমি হোৱা। তুমি বৈ কহ উপভাৱ কৰা। কিন্তু তনৰ আগতে

কালো নকত বুলি সৰ্বকৈ শপত এটা ৰাব লাগিব।"

"মই একো শপত নাৰেও আৰু তোমাৰ পাৰীট কথা তনৰ
মেৰ কোনে ইচ্ছা নাই।" বুলি তাই হাতখন একাডালৈ স্কু
ৰিলে।

"ঠিক আছে শপত ৰাব নালাগে বাক। কিন্তু কথাটো কবুলক
নকৰা। সি কি ভাবিব মোৰ বিষয়ে" বুলি কৈ পুনৰ প্ৰাণ বুলি
হাঁহি ল'লে। কথাটো আৰু কবিটো মুসুলে অপিভাব সমৰ ল'লে।

"তন। হীমবৰ ল'ৰাৰ অৱস্থাসম অন্ত আছে নহয়।"
অপিভাই প্ৰেইয়েকৈ চাই থাকিল। তাত বহি থাকোতে চক্ৰ
বন্ধাৰ পৰিচালনাটোকে পাইছিলো। চক্ৰৰ হেৰালী কলেজত
পঢ়া। হোৱাৰ বাবুতা যুগে আছিল। মই মুকলৰ লগত থিয় হৈ
বাই আছে। অহাৰ লিহলালে চক্ৰৰ হেৰালীৰ বন্ধুত্বলগ: সিহঁতে
চিহ্নৰ-অধৰকৈ কথা কৈ আছিল। তাৰ মাজতে আমাৰ কাণত
পৰিছিল "সেই জীমত প্ৰেই, জীমত কেওঁকৈ শিলা মনুহৰু
কিমান হেঙাম লগিছে চাচাম।" "মই অধনিৰে লৰা মন কৰি
আছে।" অম এজনীয়ে ক'লে। "তেওঁ মোৰ পাৰা কলেজ
হে। মনে মনে গ'ল।" চক্ৰৰ হেৰালীয়ে কোৱা শুনিছিলো।
"সঁচাম? হোৱা বুলি হোৱা নাইতো।" আকৌ কোনোনা এজনীৰ
হাত। "নাই হোৱা অ'। সেয়া মুসুলে আছিল।" মুসুলে মোলৈ
চাই হাঁহিলে। মই এক অতুতপূৰ্ণ অনুভূতি শৰীৰত অনুভৱ
কৰিছিলো।

অপিভা, এইটো কালত ক'ৰ হেৰাৰো ক'ৰ পৰা আছিল
সেই পিছৰ। এতিয়া মোৰ লাজ লগিছে কথাটো ভাবি। কিন্তু
সেই মুহুৰত মোৰ গাল-মুখ ৰঙা পৰিছিল ঠিক লামকুৰীয়া ডেকা
ল'ৰাৰ নৰে। খই উত্তি খেটিটো কিমান পাবে সিমান ভিতৰলৈ
টনি সুমুৱাই কোৱা ৰাতি হাত ধুই গৈছে। আহিবলৈ সময়ত
সিহঁতলৈ চাইছে। তাৰে কেইজনীমানে কেতিয়াও মৌলৈ চাই
থকা দেখি মই উপভূষ্টিত মনেৰে গলাই আহিলো।" মুসুলে
নীচলৈক উপহাস চিনি ক'লে— "পিছদিনাখনৰ পৰাই মোৰ
অপিতৰ স্বৰ আৰত।" মুসুলে একেধাৰে কথাবিনি কৈ অপিভাব
মুখত চালে। অপিভা বোঝাৰে বহি আছিল। তাই ভাবিবলৈ
ওঁটা কৰিলে— "ইউনিভাৰ্চিটিত পঢ়া এজাক ল'ৰাই তাইৰ
বিষয়ে কথা শাৰিছে।" "সেইফালে চাচাম" ..... "নিজা হোৱা
কো লগিছে" ..... "নহয়, অলপ বয়স হৈছে" ..... "কিমান
মন?" "অৱহীণ?" ..... "ব্ৰিণ".....।

অপিভা হোৱা পেন হৈ বহি মুসুলে মুখত চালে। তাৰ
পিতত উপহাসিত হৈ ক'লে— "কাইদেৰ পৰা আমি দুয়ো
অপিভালৈ যাম। কেওলাৰ। তোমাৰ ইচ্ছা নাই যদি নালাগা। মই
কিন্তু যামেই।"

নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈ : এটি অবিনাশী প্ৰতিভা

বিনীতা ডেকা
প্ৰাতক খ্ৰীতীয় বৰ

প্ৰতিভাৰ সাহিত্যিক, গবেষক, সত্ৰম সংস্কাৰক ড°
নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈৰ জন্ম হয় শিৱসাগৰ জিলাৰ আমোলপট্ৰিত
১৯০০ চনৰ ২০ জুন তাৰিখে। বেবেঙল শিশুৰ নাম আছিল
হৰেশ্বৰ শৰ্মা বৰদলৈ আৰু মাকুৰ নাম আছিল মুক্তাবালা ববদলৈ।
অতি কম বয়সতে নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে বৈদ্যহিত জীৱনৰ পাতনি
মেলিব লগা হৈছিল। কিন্তু সেই বৈদ্যহিত জীৱনৰ কাছন্দ বেধি
নি নিষ্টিঙিল। কাৰণ স্বাৰীতুহৰ কঠোৰ বৰ্জনে, নিটুৰতা আৰু
অহা সাত্ৰৰ আৰু সুখিৰাবণী গৰ্হীৰ দ্বাৰা প্ৰত্যাহিত হয় আৰু
তেওঁ সেই প্ৰাচৰণৰ প্ৰতিগাম কৰি পুনৰ নিজৰ শিশুপুৰুষে বুলি
আছে আৰু পুনৰ অধ্যয়নত প্ৰতী হৈছিল। নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে
শিশুপুৰুষৰ পৰাই প্ৰাইভেটকৈ মেট্ৰিক পৰীক্ষাত অৰ্হতীৰ্ণ হয় আৰু
তেওঁ সেই সময়ত নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা শিৱসাগৰ কলেজৰ
পৰা পাতৰ চক্ৰিলাল তত্ত্বাবধানত অই এ পাজ কৰে। লৰকটী
কালত ওৱাহটীৰ সন্নিহিত হেৰালী কলেজৰ পৰা সত্ৰামসহ
প্ৰাতক পৰীক্ষাত উৰ্হীৰ্ণ হয়। নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে ১৯১২ চনত
'সি ষ্টুডেন্ট অব চেণ্ডাৰ ইন আৰ্হামিছ পৰেই' বিহণত ডক্টৰেট
ডিগ্ৰী লাভ কৰে। নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈৰ বিশিষ্ট আন্দোলন অসমীয়া
সাহিত্যত নিশ্চিতভাৱে প্ৰকৃষ্ণীয়া। তেওঁ কলা কলা কন ৰ্মনিতৰ
ৰা, সমীপেশু, বিনৰ পাচত বিন, কনস্ৰল এৰিন, শব্দৰ ইপাবে
শব্দৰ সিগাবে, অস্তৰাগ ইত্যাদি কবিতা পুথিয়ে পাঠকৰ সন্মান
লাভ কৰিছিল। সৃষ্টিশীল সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈৰ
একমাত্ৰ উপন্যাস 'জলপৰা' অসমৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ কৃষ্টিৰ পটভূমিত
ৰচিত এখন প্ৰথম উপন্যাস। প্ৰমল কাহিনী 'বিশ্বয়কৰ টাঁন আৰু
ওৰীতুলৰ শেশ জাপান' তেওঁৰ অন্যৰো কমা— হ'ত ব্ৰহ্মৰ
অভিজ্ঞাতাই সৃষ্টিশীল সাহিত্যৰ ৰূপ পাইছে। শিশুৰ এমলা গীত,
কেমাল নাটক আদিৰে তেওঁ অসমীয়া শিশু সাহিত্যলৈ বৰঙনি
আগবঢ়োৱাৰ ল্যাহে একালৰ হাতৰি কাকত 'নতুন অসমীয়া'ৰ
যোগেই নৰমৰ শিতানত নিয়মীয়াকৈ অনেক ৰগাল কনা
লিখিছিল। শিশু পঢ়ুৱৈৰ মাজত তেওঁ আছিল 'নীলা ৰাইদেট'
নামে জনাজাত।

নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈৰ পুৰন নাট্যকাৰ হিতাপও আৰি উচ্চত।
তেওঁ কাল-নাট, গীতি-নাটী তথা নৃত্য-নাট্যকাৰেও অসমীয়া
সাহিত্যক বিপুলভাৱে চহকী কৰি গৈছে। গীতি-নাটৰ ভিতৰত
উৰ্শী, বেটলা, পুতলা নাট, বিহাৰ বিকিণা পাত প্ৰহল। কলা-
নাটকৰ ভিতৰত মেগনুত, ফুল বোঁতৰ, মেঘাফাল প্ৰহল। ১৯২১
চনত আৰ্হীয় শিশু সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাত নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে
তেওঁৰ 'চিলচিল চিলা বগি চিল মিলা' (১৯২২) নামৰ শিশু
পুথিবলৈ পুৰস্কৃত হয়। ১৯১১ চন আৰু ১৯৩৩ চনত তেওঁ অসম
সাহিত্য বঁটা লাভ কৰে। ১৯৩০ চনত তেওঁ তেওঁৰ কাব্য গ্ৰন্থ
'সূৰ্যীৰ্ণ বিন' আৰু 'কছু'ৰ নামে সাহিত্য একাডেমি বঁটা লাভ
কৰে। ১৯৩৭ চনত তেওঁক অসম সংস্কৃত সমাজে 'সৰ্বভাৰী'
উপাধি প্ৰদান কৰে।

সাহিত্য সংস্কৃতি গৱেষণা আৰু শিশুৰ ক্ষেত্ৰলৈ বৰঙনি
আগবঢ়োৱা ড° ববদলৈ অধ্যাপিকাৰূপে ওৱাহটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
শিক্ষাৰ্থীৰ মাজত জনপ্ৰিয় আছিল। ১৯৯১ চনত পুৰণত অনুষ্ঠিত
অসম সাহিত্যভাৰত ২৭ তম অধিবেশনত ড° নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈ
সভানেত্ৰী নিৰ্ৰঞ্চিত হৈছিল আৰু নন্দিনীগাৰ্য্য দেৱীৰ পিতৃত তেওঁ
আছিল এই মৰ্মসাম্প্ৰায় আসম অনস্কৃত কৰা ত্ৰিতীয় গৰাকী
মহিলা সাহিত্যিক। প্ৰসিদ্ধ কবি, জনপ্ৰিয় গীতিকাৰ, শিক্ষাবিন,
গৱেষিকা ড° নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে পৰ্হিৰ জীৱনৰ বাহুতা সামৰি
৭১ টা বছৰ বীচল কাটাৰ শেষত কবি গীতিকাৰ, উপন্যাসিকা
শিশু সাহিত্যিক, সমালোচক, গবেষক ড° নিৰ্মলপ্ৰভা ববদলৈয়ে
২০০৪ চনৰ ১ জুন তাৰিখে জিবলি বিচাৰি চিৰদিনৰ বাবে ওচি
গ'ল। তেওঁৰ মৃত্যুৰ কাৰণিয়ে সমগ্ৰ অসমজাতিকে কঁপাই
তুলিছিল। অসমীয়া সংস্কৃতি জাগৰণৰ এই গৰাকী মহীয়সী
নৰীৰ কঠম্বৰ তেওঁকেই সৃষ্টিশীল কণনস্বাৰিৰ প্ৰতিটো শব্দ
উজলি পাইল—

শব্দটোত নৱন, শব্দটোত পোহৰ
শব্দটোত নকলো গাম
তোমাৰ হয়তো মৃত্যু হৈছে
মোৰ কাষে এই শব্দটোৱেই প্ৰাণ।। ☐

কাজিৰঙা অভয়াৰণ্যত ভয়াবহ আবেলিটো

সেৱিকা দাস
বুৰঞ্জী প্ৰবন্ধ, চম্পদ বিজয়

কাজিৰঙা অভয়াৰণ্য পৃথিৱী বিখ্যাত। অসম অসমত নহয়, ভাৰততে নহয়, যুগপৎ সোণ-বিলেৰ পৰ্য্যটকেও কাজিৰঙাৰ সেই প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিব হেঁচাৰ বাবে হয় মোহাৰে। ইন্দোনেছিয়া, আমেৰিকা, আষ্ট্ৰেলিয়া আদি ঠাইবন্দৰ প্ৰদৰ্শনকাৰী হাৰি বহুকেই কাজিৰঙাটো তহি ইয়াৰ মনোমোহা বুন্দা, বনাংলপৰণ জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিকিকতি আদি চাই নান সৰ্বথ কৰিব কিতবে।

এই কৰম জন্তুকাৰী আৰু প্ৰথম সন্তোহতে আমাৰ শৰিমাৰটোহে লগত এটা মৰোৱাৰী পৰিচাল সৈ কাজিৰঙাৰ সেই অশক্য প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিব কাৰণে গণপিত সোঁসে। কাজিৰঙাৰ এশিটীয়া গড় পৃথিৱী বিখ্যাত। বাগমি পিৰথিখাত গড়ৰ স্তম্ভ-চৰিত্ৰৰ বিষয়ে জ্ঞানৰ যুগ অৱ্ৰাহ হলি। তোকো তমিছিলো চুৰা কাৰ আৰু জটীৰে মাৰে পশীৰ পৰা গৰু কাই গৰু পিৰথত গা বহাই থাকে। আৰি সতলোৰে ৰতিপুৰা ন-অন বজাত এখন টটি চুৰুৰে আমাৰ বজা আৰু কৰিলে। আবেলি ৪ মান বজাত আমি কাজিৰঙা পালেটপ। ঠিকন টাইম হোচ কাৰণে আমি অসৰ চুককাৰ হামা পৰিচালিত অধিবিপালাৰ থকাৰ সূচোণ পোৰা নছিলো। সেয়েহে 'হাৰ্ণক' নামৰ এখন হোটেলৰে থকা-সোৰাৰ কৰিকৰ কৰি লৈলো। ঠাৰে নিম কাৰণে একাৰ একাৰ দৰম চাহ খই লৈ আমি এনেৰে একক উদ্যানৰ আবেপাৰে চুৰিটল লৈলো।

সন্ধ্যা লাগিছেই। জীৱ-জন্তুৰোৰে নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ যাব দমত হৈছে। কেইটামান শেৱালি হাতী, গড়, গাৰ্হি, হৰিকা আদিৰে বিয় নি আছে। ওচৰতে থকা বৰীয়াজনে আমাক তাত খেদি সময় নৰখলৈ কলে। সেইখিনি নমত হেনে বোয়। খেদি আৰিবও পাবে। আনিও লগত ল'ৰা ছেৰালী থকা কাৰণে খেদি সময় নইৰ হেৰোৰত কৰা মতে তামকৰ তহি আৰিলো।

শিৰদিনা ৰতিপুৰা প্ৰায় ষটামান বজাত আমি সৰু হৈলো। হোটেলৰ পৰা বাগমি পৰিটোলে আৰু কিছু সত্ৰৰ বৰফাৰ। হাতীত উঠি নানা বকৰ জীৱ-জন্তু ওচৰৰ পৰা চাব পৰিক ততে ডাৰি থাকোতে কেতিয়াৰে তাত সৈ ওলালো গমকে নপালো। হটা প্ৰকাৰে বীতাল হাতী আৰি আমাৰ ওচৰতে বিচৰ সিলে। একেলগে হটা হাতীতে আমাৰ লগতে অদ অদ পৰ্য্যটক পিটিত

বহুকেই সৈ পৰ্য্যটক অকালৰে আমাৰে সোমাই পল। আমাক হাতীৰ মটীতজনে খেদি জন্তৰ চাৰককি তথা কৰালে, জন্তু খেবিলে আনখতে কিৰিকি পৰি নিবলৈ আগতে মমা কৰি লিছিল। কিতনে ঠিকন তমিলে নিৰ্বতে খেদি পলাব পাৰে। অকলে এটা হাতী অৰিল অৰ খৰে কাৰণে পটা-হটা হাতী একেলগে য়। আমি একেৰেবে ওচৰপৰা গাত, কনীয়া গাৰ্হি, হৰিকা আদি বিভিন্ন জন্তু দেখা পালো। প্ৰথম ট্ৰিপটোহে অদ কুঁতৰীৰ কাৰণে একো দেখা শেৰা নাই বুলি কলে। এক খটামান হাতীয়ে আমাক তাম পিটিত বহুকেই সৈ বাগমিৰ সেই অনুপম বুন্দা উপভোগ কৰালে।

প্ৰথম বহু হোচ কাৰণে সেইখিনি মিনৰ ভাগতে আমি শিৱসাগৰলৈ যাব পৰা নছিলো। সন্ধ্যালৈ অসম বহু ডাঙিৰ। গতিকে বুইয়ান বজাত আমি এটা ডিট পইখতৈ ভাঁপেৰে অভয়াৰণ্যৰ বুন্দা ওচাৰে কাৰণে টিৰা কৰিলো। খোলা জীপখনত ট্ৰাইচাৰৰ উপৰিও আমাৰ আঠকনীয়া দলটোৰ লগত এখন বুকুৰাৰী গাৰ্হী ওলাল। মনত ওচ লাগিছিল যদিও এনেকেন লাগিছিল কেনে কাজিৰঙাৰ সেই প্ৰাকৃতিক মনোমোহা বুন্দাই আমাক হাত কাটনি মতি আছে। আমাৰ জীপখনৰ লগতে অদ এখন বালৰ গাৰ্হীতে তাম পেতেৰে একেলগে অদ জেৰা ল'ৰা সৈ বাচনা হ'ল। ওখোৰা-মোখোৰা পাতৰীয়া সৰু লানুৰীয়া ৰাজ। দুয়োকে হৰি-কংপল, কনীয়া চুল-ফল আদিৰ বিভিন্ন গা: মাৰে মাৰে কিংবাৰ মাতে সেন পথটোৰে খেদি বুৰোধ্য কৰি গৈল। আৰম্ভিক পৰিবেশ বৰ গৰীম ঠাটা লগতে মিলিব মাতে জাক খেদি গৰীম কৰিয়ে। সেশী-বিলেণী কৰতো পৰ্য্যটক ল্যা পালে। আমি সতলোৰে আবেপনপাৰা হৈ তাম সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিব ধৰিলে। ল'ৰা-ছোৱালী কেইটোয়ে বাস্তুকীয়াৰে বৰ বুইগকে মুক্তি ৰখিলে। বিভিন্ন ডিট পইখত বৈ বৈ সৈ থাকোতে এবাৰ পথৰ ইটো মূৰৰ পৰা দুটা হৰিকা গৰ হ'ত বুজিছিল। হঠাতে জীপৰ শব্দ তমি অহা ফালেদিহে ওলোটাই লৰ হৰিলে। গাৰ্হীজনে অকলো গৰুগোলা নকৰিলে কৈছিল। গৰুগোলা ওমিলে নিৰ্বতে পলাব পাৰে আৰু নহ'লে হহতো জন্তু জন্ত হলে খেদি আৰিব পাৰে। বাথ ওচাৰে বুৰুই ইচ্ছা আছিল যদিও দেখা নাপাম বুলি আগতেই ধৰি লৈছিলো। বহুবাৰ ৰাষ্ট্ৰীয়

উদ্যানৰ কাৰণে হৰা এখন পদ সোকনীয়ে আমাক বাথ দেখা নাপাম বুলি ইতিমধ্যে কৈছে নিছে। কৰতো ওচাৰে টকাৰীয়ে জৰে-মৰে জীপ-জন্তু বৰ কৰি অহা কাৰণে পৰ্য্যটক পৰু তমিলে ভাৰতে নিৰ্বতে জাংগলত সোমাই য়।

বালৰখনত হোচ ল'ৰাজন্তুৰ বুজনমান বুৰ উভত্বা বিদৰ আছিল। পৰ্য্যটক অকালৰে বৈ হোচ নহী এটিন পাৰত এটা প্ৰকাৰে বীতাল হাতীয়ে পনী খই থকা খেদি ল'ৰাতেইজনে অদপতে কিৰিকি পৰি লিছিল। লগত হোচ গাৰ্হীজন্তুৰ বুৰ খা টুটুছিল আৰু কৈছিল যদিহে হাতীৰ জাকে খেদি আছে তেৰে একো কৰিব নোহোৰে। ভাৰতে খেদি সন্মা তাত নাথাকি তহি আৰিলো। ইয়াতে আমাৰ বিটো অখটন ঘনি বুজিছিল তাকে নকৈ নোহোৰে।

কেলিটো পাৰেনৰ সিপাৰে টপকৈ বুৰ মৰিবলৈ তেতিয়াও কিছু সময় কটী। ওৰ ওৰ অধিবিদৰ হাতে কাকৈ মুই বহুতুৰা উজ্জলতামি চাচি নিছে। ওখোৰা-মোখোৰা লথটোহে আমাৰ পৰ্য্যটক আৰণ্যমি ৰখিলে। পিছ পিছ সেই বালৰখন। নানাধৰণৰ বাঘৰ, হাতীৰ জাক, তৰুত অকালৰ মাণ, কনীয়া গাৰ্হি, নানাধৰণৰ চৰাই-চিকিকতি, কনীয়া গৰু-মৰু, ককুকুৰা, জাতপতি পনী খই থকা হৰিকা আদি চাই নানা সৰ্বথ হোচা সেন লাগিল। এটা নতুন বজা কাৰণৰা মটি জাট নতুৰক কাৰীল আৰু কৰিয়ে। খেই ওখ-জালৰ। খেদি পিৰত গাড়ী চলব নোহোৰে। এটা প্ৰকাৰে হাচ বয়সে বহু খেদি হ'ল চাথে, কেঁকুৰি এটিন কাৰত থিয় নি আৰিল। বুৰপৰা গাৰ্হীটো সেনি কালোই লাগিল। কিন্তু তেতিয়া আমাৰ পৰ্য্যটক তাম কাৰণে

পাম হ'ল বুজিলে, ভাৰতে চাথে নাহানো সি আমাৰ পৰ্য্যটক ফালে ওঁচা নলে। তৰতে আমাৰ জীৰ টমি হেচা সেন মৰিলি। ওঁচা সৈ সি আমাক অকাল কৰিব খোহোতে পিৰিকি পৰিল। মিলম পৰে ট্ৰাইচাৰজনে পৰ্য্যটক জেৰেৰে চলব ধৰিলে। পিছে পিছে অহা পৰ্য্যটকৰ ব্যৰ্হীজনে হাৰুতম উমিটাই অকলে ইংগিত দিলে। এনেকেন লাগিছিল কেনে অমিও পৰ্য্যটকৰ ভিতৰপৰা টেলি নি আৰুতাত সহায় কৰি নিম। গড়টোহে কিছু হাম নহামিলে। এবাৰ খিচি পৰি সি আৰ্হী উটা বালৰখনত আকাল কৰিলে। পৰ্য্যটকত সি খুশা মৰিলে যদিও পৰ্য্যটকৰ সাদৰ কৰিব হাৰিৰে কাৰে একো নহ'ল। খোচা জীপ হোচাৰ্হীজনে সৰ্বপাৰ্হীই হ'লৰ্হীজনে। দুৰি চাই দেখা গড়টোহে পৰ্য্যটকৰ পিছ পিছ খেদি আছে। তেওঁলোকেও মিলম পৰে গাৰ্হী জেৰেৰে চলব ধৰিলে। কিছুম সেন পৰত গড়টোহে জাংগলৰ ভিতৰলৈ সেনাই পল। হাৰ পিছত গাৰ্হীজনে বুৰপৰা কৰতো সোমৰক পৰি তমিলে পালে। গাৰ্হী এনেকেনে খেলে। খোচা জীপ হ'লে ওচোটাই লিছে। ওখৰে কেইজনমান বিদেণী পৰ্য্যটকৰ বুন্দাৰ বুৰুটলও টেলি নিছে। খেদি ওলৰ আমাৰ সৈৰ লোহোৰা হ'ল। বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব কাৰণে ভাংগেনে উপৰিও ট্ৰাইচাৰজনে কনাব দিলে। গাৰ্হী বিটো লিচা দিলে বাথ ওচাৰে অদ অকালৰে একেলগে মটি দিলে।

পৃথিৱী বিখ্যাত কাজিৰঙাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান ষটীমতে ইচ্ছাকণীয়া। অখটন সল নিলেও কাজিৰঙাৰ সেই চলে চকুৰেৰা মনোমোহা বুন্দা তেতিয়াও পাহৰি নোহাবিন। অসম বহু ডাঙিল। হাৰ পটমল বজাত আমি শিৱসাগৰ অধিচুৰ কওনা হ'লো।

মহাধলাকৰ বাণী

- কৃতকাৰ্য্যতাক গ্ৰহণ কৰিয়া একল উত্ৰাচ্যকৰ নহ, কিন্তু বিপদক গ্ৰহণ কৰিনা একল গুৰুৰ নহ, - **ভাৰতক**
- একল বেমা মাপুৰে দিয়া বেমা উপদেশটাক একল জাণ মাপুৰে দিয়া বেমা উপদেশ খেদি বিপদজনক। - **জৰুৰ কুইতকৰি**
- কেলেমা মাপুৰকে ওঠেৰে সামাজিক অচৰমৰ চুল-জুটিবাব আতুনিবাই দিৰিয়া। কেঁও চুৰাবনে তখনই পন, কিন্তু তোমাক কেতিয়াও ক্ষমা নকৰিব। - **পোচন পিৰাবলে কিৰ**
- জমিন বুধিব হাৰিব, বহন বুধিব কৰ্মেৰ। - **সফাৰ টীম্বুই**

বৰোহক : অমিতা দাস, মাতক ১২ খৰ্

উদাসীন গধূলি

বিটুমণি কলিতা
ভাঙক হৃৎকিত কণ

কোনো নাম, চৌধুরী পাছেরা গভীরতার উন্মত্তভায়ে বসিও রবিবে। দীর্ঘ নিশ্বস্ত হুই-একশত কর্মীরা ছাড়বে খেলা কবি আছে। কুঞ্জই তাঁর পর্বা টাট্ট করিম লিছকান পর্বা একবারি শাক তুনি আনিসে। ভিতরত ভাত বন্ধি বকা বৌবেক কার্হবীন ওলই অছিল। তাই শারখিনি বৌবেকের হাতত সি ক'লে—

: কবিবে বচিয়া বৃন্দো কেইডালমস চিত্রি লৈ আনিসো।
আলু বুটিমস সি গুন্দনটেক জাঞ্জিগ নব্বী। অনুশেও খই ওল পাস।

: হ'ব বিয়া, মই ভাতবিনি নম্মায়ে এইখিনি বহাই বিঠাপ।
ইব্বতো অহি পাক মেহে।

: অ সোয়া নব্বী, নাম লওয়েই দুয়ো বাপেক-পুতেক
জাঞ্জিগ হ'ব।

আবেলি কুঞ্জই আশয়ালক সোভালকম সসি আছে। দুবস ওপকত কাউটী একনীয়ে বসলিয়াই আছে। তাই ওপকত দু ব তুনি চই মনতে জাঞ্জিগে— কোনোবা আহিব নেকি ককা। এনেতে অনুশে বকাবন পর্বা অহি কুঞ্জ জাভলত ববি ক'লে—

: শেই, মোর কোক লাগিয়ে। কিব এটা খবলৈ সিমা।
: মই লাভল অলশ কই খৈয়ে। মাক কই উপলিয়াই
নিবটা।

: পাসল কইহা। লগত মুচি আছে নে নই। সি ভিতবলৈ
গৌর অসি টৈ থাকোতে সুখিলে।

: লগত মুচিও আছে অহি।— কুঞ্জব বৌবেকে ভিতর
পর্বা মাত লগালে।

: আহা কুঞ্জা, আহিও চাহ ঝাই লও। নামকা আহোতে
পাময়ে হ'ব ভিহানি।

পরম কামে কুঞ্জা জাক বৌবেক দুয়ো আদকাল
কুঞ্জুড়াআমর তলতে ববি আছে। মঙলাভাল খেলর পক ওনি
বৌবেকে ক'লে—

: নামকা আহিয়ে হ'বকা। লগত পার্ধকো আহিয়ে বেন
পাও।

আজিকালি চায়ে পার্ধ আছে কুঞ্জাইবন ফটল। পার্ধ
এই গাঁওখলৈ আস্কর টৈ অহা বব বেদি দিন হোয়া নই। মাক-

সেউতাক চহবতে থাকে। এই অফলটোত ডাল ডাঙর চিচালে
তেওঁব এটা সুদাম আছে। অহি কম দিনর ভিতরতে কুঞ্জাইবন
ফকলর লগত তাম এটা সুস্পর্ক গুটি টাট্টয়ে। পার্ধবন চেমনিয়ে
ভনি বকা কাটা চাহ একশত মাক লাদু কেইটামস অসি কুঞ্জই
পার্ধবন আগত হ'লে। পার্ধবে নবিকাল লাদুকেইটা বেদি
ক'লে—

: কা নবিকাল লাদু। এই পকটো মেল খুস চিত্রি জনা।
মই হ'লে আটাইকেইটা লাদুবে খাম। পার্ধবন কথা শুনি কুঞ্জই
ইট্রি অসি ক'লে—

: কোর কোর তোমর বায়েইকো অসিয়ে।
পার্ধবন অনুশে মমই কুঞ্জই পার্ধক 'আপুনি'ব পর
'তুনি' স্থাখোব কবি লৈছিল।

: নব্বী, অ' নব্বী, কি কবি অহোহে।
কহিবত কাহোবর মাত ওনি পার্ধবে ক'লে—

: কোনোবা আহিয়ে নেকি।

: ব'স, মই চাই জাঞ্জিগে।

: কুঞ্জা কহিবলৈ ওলই গ'ল।

: কি যে তোমালোক, হেতিয়াব পর ইমান মতি অহো।
ওনিয়ে নোপোতা নেকি।

: অ' জাহা তুনি অহা ভিতবলৈ, পার্ধবে বহি আছে।
জাহা ভিতবলৈ সোমাই গ'ল। পার্ধবে জাহাভর সাসেএটা
লাদু আদায়াই সি ক'লে—

: প্রথমে এই লাদুটা খোবা অক এতিয়া কোবা অহি
কেইনিমানর পর বে তোমর হুটোতকে বেখিবলৈ সোপোতা
হ'লে।

: এ নকা বিয়া। চহবলৈ বৈছিলো ইপানভিত এটা
নিবটা। ভাত ভাত টৈ থাকোতে এইখালে আহিবলৈ সময়ে
নোপোতা হ'লে।

: কেনে হ'ল ইপানভিতটা।

: হ'লে ভালেই হ'ল। কিন্তু চাকবটোব বাবে টকা নিব
লাগি। হেতিয়াহে চাকবি হ'ব। ইমান কট কবি সি এডটিটা
পাছ কবিলো অক এতিয়া বনি চাকবি বাবে টকা নিব লাখে—

মেব বকা কেইটোও বিট্টী কবিব লাগিব। গভিকে ভেদেকুবা

চাকবি মেব নালাবে। সেয়েহে মই টিক কবিয়ো গহিতে বকা
মটিবিনিত খেতি আশত কবি। — জাহাই ক'লে।

: তুনি টিকেই আহিছা। চাকবি বাবে হাওয়ালি খোবর
অক কোনে প্রয়োজন নই। খেতিতে বকা। — পার্ধবে ক'লে।

: কুঞ্জা অক জাহাও লগত নিল দুবত অহি টৈ পরটৈ
তুনি ওলাই অহিয়ে। জাহলতে তুনিবলৈ ওলাই অহা নই। দুয়ো
ন'বন পাওত বহি নিজর মন কবা পাতিবলৈলে লগ হৈয়েই।

বৌবেকে পম পাস। নিব'ত দুয়োবে মাজর সম্পর্কটৈল কবা।
কুঞ্জব ককাহোকে পম নাগায় ককাটো। কুঞ্জব ককাহোকে
গাঁওকর ভিতরতে একন প্রতিপন্থাখী ব্যক্তি। খেতির মটিও
হাসেখিনি। গভি চহকী ব্যক্তিসকলর ভিতরত তেটো একন।

তেনেছলত জাহর ম'বে নিজর বকা ল'গ এটা লগত যে
কুঞ্জক বিয়া নিিয়ে সেই কথা বৌবেকে জাহকিয়ে জাহে।
সেয়েহে বৌবেকে দিবীয়েতক কথায় ক'লে স'হে ক'লা নই।

এইখিনি সময়ত সাধকপেতে কোনে নাহে ন'বন খবলৈ। শীতল
বতাহ এছটিয়ে অলতুলে দুয়োকে হুই গ'ল। বিলিখেয়েবা ক'পি
টিকল। জাহাই শিল এটাওত বহি লৈ কুঞ্জব হাসে চালে। তাই
উদাসিন্যে ন'বিকলর কালে চাই আছে। জাহাই শিল এটা কোমর
আগতে কুঞ্জই চাহয়ে ক'লে—

: বিয়ম সি অক এনেইক মনে মনে লগ ব'বিল। তুনি
মামর লগত কথা নাগায়া বিয়।

: কি কথা?— সি একে নজরব ম'বে সুখিলে।

: কি কথা আকৌ, অমর বিয়র কথা।

: বিয়া, কিন্তু মেন যে এটা চাকবি নই। তোমর মামবা
আমে মতি হ'ব তোমাক মেটে বিয়া নিবলৈ।

: তুনি ইমান হতাল ন'হ'রাল। চাকবি অহি নই ক'বিলে
নিশ্বত হ'ব। চাকবির বাবে তোমর মেগাওতবিনিয়ে আছে। লগ,
এতিয়া ফটল জাও।

জাহাই তাইক গধূলি হোবাব বাবে ঘবত খৈ ফটল
অহিলে। পধূলির পর্বা দুয়ো পার্ধবন মাত ওনিলে। কুঞ্জই
ক'লে—

: অহা পার্ধবে মাত সি বাবা।

: ব'স তেনেহলে।— দুয়ো ভিতর সোমাই গ'ল। তাই
কিন্তু শিখ দুবাংগিয়ে ভিতবলৈ গ'ল।

: ক'ব পা অহিয়া।— পার্ধবে জাহক সুখিলে।

: নই এনেতে অলশ তুনি অহিলে।— জাহাই এইবর
ভিতবলৈ চাই ক'লে—

: নব্বী, চাহ একশ নিদিয়া নেকি।

: জুহানটেক অহা। ইয়াতেই চাহ খোহাছি, পার্ধবে টৈ
অহা।

দলপলই ছলি বকা জুইকুবে অহাও বহি দুয়ো লগত বন
ক'লে। অহিও অহিনি হোবাত কুঞ্জব বৌবেকে বটিল
ভাতলগা দুয়োকে তাতেই খবলৈ জোব কবিলে। অশেষব
দুয়ো বটিল ভাতলগা একেলগে বাসে। কুঞ্জই বকা মাক
তোলগল পার্ধবে স'হে লগবিলে। জাহাই লগা কবিয়ো পার্ধবে
অজিবলি কুঞ্জব বিয়ত খেটিকো ভলিবলৈ টায়ে।

: জাহত তোমর কি হ'ল। ভাত খবলৈ এনি কি ভাঞ্জিগ।
সেবেল হোব নই নেকি।— কুঞ্জব মাত জাহর ভবলতা
ভাঞ্জি গ'ল। বিয়েব যে ভনি অছিল সি।

অহি সেপেয়ে হ'ল জাহত কুঞ্জাইবন ফটল অহে।
পার্ধবন লগত সৌসিন একেলগে ভাত খই যোব লিছর
কুঞ্জাই জাহক লগ পোত নই। তাইব খা টাট্ট গ'ল তাম
ওপকত। একশটা অহত অহি বকা সি ম'ব লগে। গাটো গুই
হায়ে জাহর ফকললে পাক এটা ম'বিলে টিক ক'বিলে।

: বৌবেকের মাত লগাই তাই জাহর মন পালে। কিন্তু
কুঞ্জই জাহক লগ নাগালে। জাহর মন প'ব অহি অহি
ডিনিমিলান আগতে সি চহবত বকা ম'বিলে ফটল টায়ে।
মাকে ভিতবলৈ সোমাই টৈ একন চিত্রি অসি কুঞ্জব হাতত সি
ক'লে—

: অস সময়ত এইখন মেব হাতত সি টায়ে। তুনি
অহিলে হোমক নিটল টায়ে।

: ডিখিন তাই খবিলে হেলি ল'লে—

মনর কুঞ্জা,
মনহোবর ল'গ। যোবর অশমুহ'ক বেনে তেনে
তোমালৈ ল'লইমম লিখিবলৈ ওলাইয়ো। মই হোতে চহবলৈ
ওচি অহিলে। আহিবর সময়ত তোমাক ইচ্ছা কবিতে মাত
ল'লগালে। ককাহোই তোমর বাবে বি সিহাও ল'লতুনি অসি
ল'গ। জীভনর মটি নিশ্বত তোমাক আকৌ কেতিয়াও ল'গ
পাম। হেতিয়া পেটেইখিনি বুলি ক'ম।

ইতি—
জাহত।

ডিখিন প'টি টাট্ট তাইব দুচকুবে অক খ'বল কবিলে।
জাহাই তাইক কি এনে কবিলে। একে মাত ডিনিগাক কি
এনেইক ওচি গ'ল, তাই একে মুক্তি নাপালে। মন অহোবে
ককাহোব আগত ডিখনি ডিখনি ক'বর মন গ'ল। কিন্তু ক'ব
ক'ব তাই, কেন আছে তাইব মন ক'ব মুক্তিগ'ল। সি একন
অছিল সিও ওচি গ'ল। খা, মন-ভিনিমানে তাইব মন ভনি
পকিল জাহর প্রতি।

বৌবেকের পর হোত এনি তাই মন পালে, তুনি লিছত
পার্ধবন মাক-সেইতাকে তাইক মন অহেব কথা। কথায় তুনি

বর্তমান ভগ্নপ্রায় শিক্ষা ব্যবস্থা, অসমীয়া সমাজ আৰু নৈতিক মূল্যবোধ

বিনীতা বৰ্মন
স্নাতক বিত্তীয় বর্

শিক্ষা হ'ল জাতিৰ মেলনতৰফল। শিক্ষা অবিহনে এটা জাতিৰ বিকাশ কল্পনাই কৰিব নোৱাৰি। জাতিৰ জগতত একমাত্ৰ জ্যেষ্ঠত্ববোধ হ'ল শিক্ষা। কিন্তু প্ৰকৃতভাৱে শিক্ষা কি? কেৱলো জ্ঞানসম্বল পৰা কেৱল পুথিগত বিদ্যা আবেৰেই শিক্ষা হ'ব পাৰেনে? তেনে কোনো জ্ঞানসম্বল পৰা অৰ্জন কৰা বিদ্যা শিক্ষা হ'ব শক্তিৰ জৰায়ে পঢ়িয়ে তাক আমি সত্যক ভীমত প্ৰমাণ্য মন্যে। জ্ঞানক অৰ্থক শিক্ষা হ'ল অভিজ্ঞতাৰ সমষ্টি।

বৰ্তমান যুগটো হ'ল সন্মতৰ যুগ। জাতিৰ যুগত বাস কৰা মনুষ্যে নিজকে সত্য বুলি দাবী কৰে— কাল ভেৰলোকে আমিহ যুগৰ অৰু ৰাজসি পৰিধান কৰা, হাৰি-বন্দীয়ে খুৰি খুৰি জীৱ-জন্তুৰ কেঁচা মজৰ খোৱা অসভ্য নহয়। আজিৰ মনুষ্য হ'ল শিক্ষাৰ বেশ পৰিধান কৰা সত্য ৰাজি। অৱশ্যে এটা কথা সতৰ্কভাৱে জানে যে অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা বৰ্তমান ভগ্নপ্ৰায় অৱস্থাত। আধুনিক শিক্ষা ব্যৱস্থাই যে আমাক অন্ধকাৰক নিপসি ৰাট পেৰুৱাই নিছে তাক নিসন্দেহে ক'ব পাৰি। প্ৰতি বছৰে শিক্ষা কেৰ্ভৰ নতুন নতুন শিক্ষানীতি প্ৰণয়নৰ ফলত পৰিকল্পনাকামী হাতে-হাতীসকলৰ মনোভাৱত ব্যাঘাত জন্মাইছে। এনে অসংগতপূৰ্ণ শিক্ষা প্ৰণয় কৰি আমি আমাৰ জীৱনক কৃতকাৰ্য কৰিব পাৰিম নে?

সময় সলনি হৈ আহিছে। পৰিকল্পনাই হৈছে জনৰ সমাজ। অসমীয়া সমাজলৈও পৰিৱৰ্তন ননি আহিছে। বিটৌ অসমীয়া জাতিৰ সন্তানৰ কথা ইতিহাসৰ পাতত সোণালী আখৰেৰে লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল তাৰ নিশৰীতে বৰ্তমানৰ অসমীয়া জাতি সমাজৰ বৃত্তক মিতিক হৈ লগে হৈ বেচৰ উপক্ৰম হৈছে। আমি আমাৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা অবিহাৰ, অৱহেলি আমাৰ অসমীয়া

সমাজখন ল'ৰা ভায়েক বিভক্ত কৰিছো। ইয়াৰ সু-পৰিৱৰ্তিত্বৰূপে আমাৰ সমাজত বিশৃংখল যুৱ-মনসিকতাই খা-কৰি উঠিছে। দুৰ্নীতি আৰু অৱহাৰৰ লাহে লাহে জন্ম কৰি গৈ আছে অসমীয়া সমাজক।

“এয়া জানো সপোন আছিল তুমি শক্তিৰ
সকলোতে মাথো প্ৰথম— অশিৱম, অশাচাৰ্য।”

বৰ্তমানৰ অসমীয়া সমাজক শিক্ষিত সমাজ বুলি কহোঁতেই ক'ব। অৱশ্যে অতিত এই কথা অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু প্ৰথম হ'ল শিক্ষিত হৈও কিয় সমাজখনে নিজৰ মাজতেই পতি উঠা দুৰ্নীতি নামৰ পছন্দোপাক উঠালি পোলাব পৰা নাই? উত্তৰত ক'ব লাগিব, হমিত সমাজখন শৈক্ষিক বিকাশত অগ্ৰগতি গৈছে কিন্তু নৈতিক মূল্যবোধৰ ক্ষেত্ৰত পিছ পৰি বৈছে। নৈতিক মূল্যবোধৰ অভাৱৰ বাবে মনুষ্যে শিক্ষিত হৈয়ো ভাল আৰু বেয়া কামৰ মাজত পাৰ্থক্য কৰিব নোৱাৰে।

“মূল্যবোধৰ অজি মূল্য নোহোৱা হ'ল
মনুষ্যৰ চেতনা ক'তলৈ হেৰাই গ'ল।”

আমি লগে হৈ যাব নিম নে আমাৰ এই সমাজখনক? যুগে যুগে আমি মনুষ্যৰূপে কল্পনা কৰি আহিছো যে অৱিহাৰত জন্ম ল'ব এনে এক নবপ্ৰজন্ম বিদ্যে নশ কৰিব বৰ্তমানৰ অন্ধকাৰক। কিন্তু এতিয়া আৰু সময় নাই কাৰোবালৈ বাট চোৱাৰ। আমাৰ পুৰণি পথত আমি নিজেই বাট বুলি পোহৰ কঢ়িয়াই আনি উজলবে লাগিব আমাৰ অসমীয়া জাতিক। সুভৱিৰ্য্যত নিম লাগিব নৱ প্ৰজন্মক— তেতিয়াহে তেওঁলোকে গৌৰৱভাৱে কৰিব আমি অসমীয়া বুলি। □

নীতি কথা

- (১) তুমি বেচৰত কলম বাবে অসংগত নলিবি আৰু যি পাইছা তাতো অহাৰো নলিবি। — কোৱণ্ডৰী
- (২) প্ৰথমে নিজৰ ওপৰত কথা আৰু বিশ্বাস ৰাখিব লাগিব। — হামী ৰিবকসল

সাধাৰণ : সুবৰ্ণী সান, উঃ নাঃ এই বৰ্

পাচলিৰ বাগিচা আৰু একোখন খণ্ডযুদ্ধ

পবিত্ৰতা শইকীয়া
প্ৰবন্ধ, অসমীয়া বিকাশ

পাচলিৰ বাগিচা সৰু বাগিচা। মোৰ সৰু বাগিচা জানো দেখিছা? না- না- না-।

জৈশি : বেলে বেলেই ভাত কেলেৰ, কিহে? আজি দেখিছো
বৰ 'সুৰ্টি', ইমানেই গম গাইছা যে?

জাতকেবেলা : আবে মই গম গালোহেই খেলি, তোমাৰ
আকৌ কি হ'ল? তোমাৰ নিচিনাকৈ ছাণনী শিঙিয়া গাটো
লৈ ওপৰলৈ গাই তকিলে আজিৰ যুগত লাভ নাই।
হাইব্ৰিড লগে বৃদ্ধি হ'ল মোৰ মনে হাইব্ৰিড হোৱা, আজি
মোৰ বেলে পুৰ মে চুব কলে। তোমাক কি কৰালো।
বিহে পিছল, সাইলাখ কুমহেলেতুৰাৰ লগে। ছি! থিৰেই
লগি হাই পাই।

জৈশি : হেৰোঁ পেৰেলা, বেৰি কথা নক'ব। বৰ একেবাৰে
চাটনীয়াটো ওলাইছে ছা। মনুষ্যে তাৰ গাটো জল কেলেত
চুৰি নোৱাৰে, তুটনি নোৱাৰিব মোৰ ভুক্তিও কম নহয়
হে। হেৰোঁ চৰচৰি বৃদ্ধি, সৰিয়াৰ সৈতে মনুষ্যে মোক
চকৰি কৰি খাও আৰু তোমাৰ লগে ফোপোলা
চেহেৰাটোকে মোৰ মনে সিনকিন হোৱাই ভাল। কাৰণ
বহুত বিকি যায়। আচলতে কি জানা “প্ৰেচ খাও অৰু জন্মি
হেচি হেঁ জাও”।

জাতকেবেলা : পেৰেল দিছা নেকি?

বেৰেলা : সেইটো আকৌ কি বন্ধ পেৰেল সে চেবেলা?

জাতকেবেলা : তুমি যে সন্ধ্যা পেৰাটো হৈছেই থাকি।
সেইকাৰণেটো তোমাক পৰুৰোৰে চাপ লাগে। পেৰেল মানে
কি জানা। এই যে অসমীয়াত কি ক'ব 'অ' মনত
পঢ়িছে কিতাহি ম'ব কথা।

বেৰেলা : 'অ' তাকেই কোৱা মই আকৌ ভাবিছিলো আমাৰ
বাগিছাৰ মাজত বহি কিতাপ ক'বলগা আছিল। আৰু এটা
কথা তুমি মোক লোৱা বুলি ক'বাবিবা, মই লোৱা নহয়।

মোৰো আদিকালি ইলিচ নাম হৈ গৈছে জানা কি?
'বেৰেলা' কা ভট্টা'।

জাতকেবেলা : সেইটো ইলিচ নহয় বিনীয়ে?

বেৰেলা : এই কিনা এটা ক'লেই হ'ল পিয়া। মনুষ্যৰূপে দেখেন
আদিকালি মাকক 'ম' বুলি ক'ব, মাক কিনা কেলেল
কেচি? মই খেলিা বিনীটোকে ইলিচ কৰিছো, একেই
কথা নহয় জানো?

পিয়া : কাপৰে বাপ, ইয়াকো যে আৰু দেখিছো সেই। দিন
নাই ৰাতি নাই কেলেল মনুষ্যৰ পৰিচিনৰ হাতে হাতে, আৰ
ঘৰত পাঠিত, তাৰ ঘৰৰ প্ৰিভাৰ কাম নাই আৰু আদিকালি
মোৰ লগত কথা হ'বলৈও সমা নাই তাৰ।

বিলাহী : বেং অকৰী, মোৰ ৰাজবটীটো মনুষ্যে চুই ব'ৰ ভাল
পাই আকৌ। তোৰ মনে চেলা পিছি থাকিলে মোক ইমান
নিপেৰেভেন নে? আৰু তই জানো মোক বেয়া পাৰ?
তোকো পেৰেল মই হটকৈ যাওঁ লগত লৈয়েই যাওঁ।
যেনে— চালাত পাৰি, কেইবাৰ প্ৰিপ চালাত আৰু ডিজেৰ
ডিকেন পাৰি সেইকেবলৈ দেখেন নিওৰেই।

পিয়া : তই কিনা মোক অকলে নিব কেচি? সেই টিহে আৰু
পাজৰকে লগত লৈ যাব দেখেন? সেই বুটাক যে
একেবাৰে খেলি মন নাহায়া পাই মোৰ।

বিলাহী : নাপায়া নহয় ডাবলিং। মই তোমাকেই ভাল পাওঁ।
কিন্তু কিছুমান পৰিষ্কাৰিত 'ষ্টেণ্ড' মিলাবৰ বাবে সিহঁত
বুটাক নিব লগা হয় লগত। তোক-মোক মনুষ্যে অকলে
গ্ৰহণ নকৰিব নহয় সেইবাবে।

পটল : তুকে দেখে দেখে চেঁনা, তুকে দেখে কৰবে জগনা।

লেচেবা : হেৰোঁ অটীয়া, ক'ব পৰা?

পটল : বনীয়াবাৰ্হিবৰ ফালৰ পৰা আহিলো।

অন্ধাঙ্ক 'এম্পিয়াৰ'

স্বাগতীয় পদ
স্বাগতীয় পদ

জীৱনৰ মনুষ্যই অসমীয়াৰ বিঘটন হ'ল অহা।
বিহু এখন অহাৰ আগত জোখোৱাটা বিঘাৰ কঠিন, ভেৰটক
কঠিন অহাৰ আগত পৰা যোৱাটো। ই যথেষ্ট সময়ত পোহৰ
হ'ল অহা। এই বিঘাটোৰ বিধৰ পৰিষ্কাৰ পোহৰৰ সন্মত
অহাৰ পোহৰত অহাৰ কৰা হয়। 'পূৰ্ণ' আৰু 'অসম্পূৰ্ণ' পৰ্যায়
যাৰফল অহাৰ উপৰিও পৰিষ্কাৰ কৰা হয়।
বিঘাৰ অহাৰ উপৰিও পৰিষ্কাৰ কৰা হয়।
বিঘাৰ অহাৰ উপৰিও পৰিষ্কাৰ কৰা হয়।

বিগা (Chemistry) আৰু আৰু (Mathematics) ৰ বিঘা
অহাৰ সন্মত অহাৰ। বিঘাৰ আনোৱাৰে ভেৰটক অহাৰ
অহাৰ পৰিষ্কাৰ কৰা হয়। বিঘাৰ বিঘাৰী সন্মত অহাৰ
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
ভেৰটক পৰিষ্কাৰিত আৰু বিঘাৰ অহাৰী সন্মত অহাৰ
অহাৰ পৰিষ্কাৰিত আৰু বিঘাৰ অহাৰী সন্মত অহাৰ
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।

এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।

এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।
এম্পিয়াৰৰ অহাৰ কৰা হয়।

বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে

স্বাগতীয় স্বাগতীয়
স্বাগতীয় স্বাগতীয়

বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।

বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।

বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।
বিঘন বীণা কাৰ সূৰে বাজে।

শব্দচিত্রিকা

সুমন শান্ত
প্রথম প্রকাশ

প্রেমিকটির এটি কবিতা

শব্দচিত্রিকা
প্রথম প্রকাশ

তোমার হাসি-খেলার আমার মনের
প্রতিফলিত হয় তোমারই প্রতিফলিত।
তোমার মন আমার মন ভুলিয়ে
তোমার হৃদয় আমার হৃদয় সূঁচি করে
এক মূহুর্ত মূহুর্ত দুর্বল।
যি মূহুর্ত আমারি মমতাফল
মোর মনে ফলিয়ে তোমার মন।
তোমার মনকে আমার মনি প্রতিফলিত
তোমার মনকে আমার মন
তোমার মনকে আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
এক মনকে আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন

শব্দচিত্রিকা
প্রথম প্রকাশ
তোমার হাসি-খেলার আমার মনের
প্রতিফলিত হয় তোমারই প্রতিফলিত।
তোমার মন আমার মন ভুলিয়ে
তোমার হৃদয় আমার হৃদয় সূঁচি করে
এক মূহুর্ত মূহুর্ত দুর্বল।
যি মূহুর্ত আমারি মমতাফল
মোর মনে ফলিয়ে তোমার মন।
তোমার মনকে আমার মনি প্রতিফলিত
তোমার মনকে আমার মন
তোমার মনকে আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
এক মনকে আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন

তোমার হাসি-খেলার আমার মনের
প্রতিফলিত হয় তোমারই প্রতিফলিত।
তোমার মন আমার মন ভুলিয়ে
তোমার হৃদয় আমার হৃদয় সূঁচি করে
এক মূহুর্ত মূহুর্ত দুর্বল।
যি মূহুর্ত আমারি মমতাফল
মোর মনে ফলিয়ে তোমার মন।
তোমার মনকে আমার মনি প্রতিফলিত
তোমার মনকে আমার মন
তোমার মনকে আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
মুহুর্ত মন আমার মন
এক মনকে আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন
তোমার মন আমার মন

ওলজাবৰ কবিতা

গল্পগণ - হেৰল্ড বাৰা

সময়

সুপান কবিতা
উভয়ৰ মাধ্যমিক ধৰণ প

সময় (সময়)

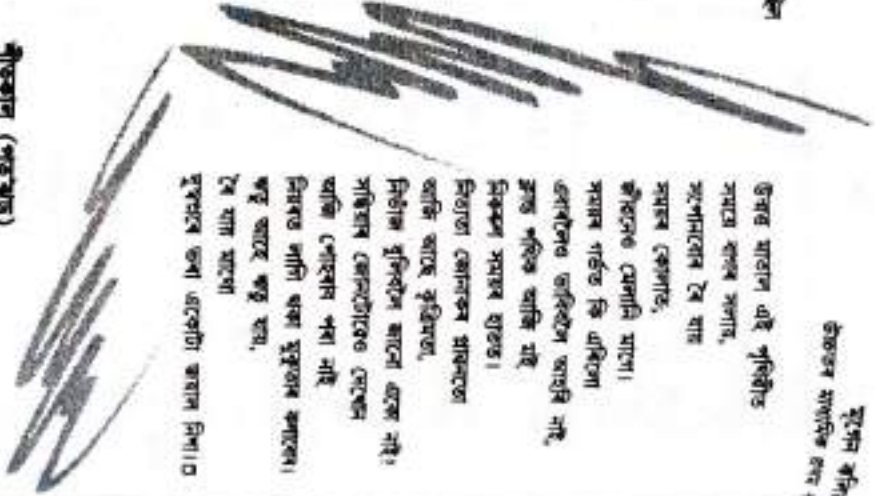
হৰল্ডৰ ওচৰে সময়ৰ কথা ক'বোৰ নাই।
সময়ৰ নামেৰেহে ক'বলৈ, বিকিনৰক হ'লে ক'বোৰ
কোৱাৰে ক'বোৰ ক'বোৰ সুখ ক'বোৰ
সময়ৰ দুখীৰকৰেহে ক'বলৈ, হ'ওঁ সুখ ক'বলৈ
আৰু এটা যে ক'বোৰে ক'বোৰ ক'বোৰ হ'ব যে ক'বোৰ
কোৱাৰ ক'বোৰকৰে ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বোৰে ক'বলৈ।

শেইকি (শেইকি)

কোৱাৰ ক'বলৈ ক'বলৈ গ'লৈ সময়ৰ ক'বলৈ
এটা ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ
য'ই ক'বলৈ ক'বলৈ এটা ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

নিয়ম (নিয়ম)

কোৱাৰকৈ নিয়ম ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

উভয়ৰ মাধ্যম এই শেইকি
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ
সময়ৰ ক'বলৈ ক'বলৈ।

শীতকাল (শীতকাল)

কোৱাৰ শীতকালীন ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

নুমাই যোবা সময়জাল

শিবিৰলৈ যাবলৈ
সময়ৰ সময়ৰ ধৰণ

বস্তু

কালজালৰ ধৰণ
সময়ৰ সময়ৰ ধৰণ

অ-শক্তিৰ নবী হ'ই উলিওৱা
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

অ-শক্তিৰ নবী হ'ই উলিওৱা
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

নবীৰ

অ-শক্তিৰ নবী হ'ই
সময়ৰ সময়ৰ ধৰণ

অ-শক্তিৰ নবী হ'ই উলিওৱা
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

অ-শক্তিৰ নবী হ'ই উলিওৱা
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ
ক'বলৈ ক'বলৈ ক'বলৈ।

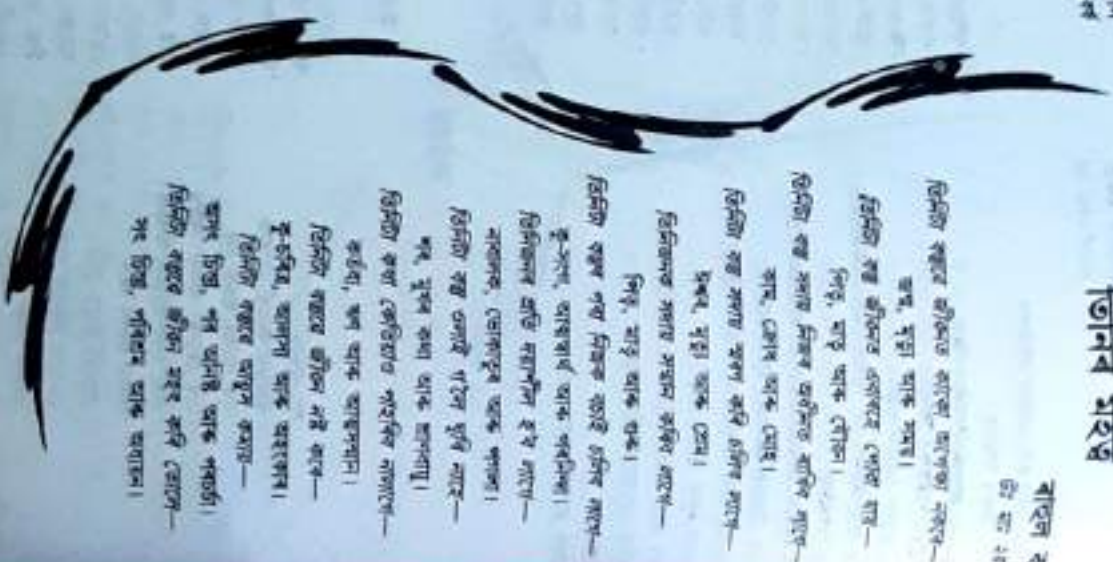
ଦ୍ରବ୍ୟ ବାକ୍ୟ

କବିତା ସମାପ୍ତ
ଶ୍ରୀରାଜ କବ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ଦୁର୍ଲଭାଣି ଭାବକ   ଭାବନା ସାଧି
 ଅଧ୍ୟକ୍ଷମାନେ ସାହା କରିବା ।
 କାଳିକା କବ୍ୟ   କବ୍ୟର ସମସ୍ତ
 ବିଶ୍ୱାସ ବିଶ୍ୱାସ ଧାରଣ ।
 ଦୈବିକ ମୁଦ୍ରାଦେଇ   ସମସ୍ତ ଭାବନା
 ନୀଳା ଦୁର୍ଲଭାଣି କାଳେ କାଳେ ।
 କିମିତେ ଚେର ଦୁର୍ଲଭା   ହେ ଶରଣୀ
 ଶାନ୍ତା ହୁଅ କାଳିକା ନୟନ ।
 ଭାଗ୍ୟ ବଦିତେ   ଭାଗ୍ୟ ହୁଏ ନୀଳା
 ନୀଳା ନୀଳା ଭାବନା କରେ ।
 କି ଭାଗ୍ୟ ବଦିତେ   କେଳ ନୀଳା ଦେବି
 କାଳେ କାଳେ ଚାଲେ ।
 ନୀଳା-ଅକ୍ଷୟିକା   ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ
 କାଳେକାଳେ କାଳି କରେ ।
 ନୀଳା କେଳାକାଳେ   ଦୁର୍ଲଭା ନୀଳା
 କାଳେ କାଳେକାଳେ ।
 କାଳିକା ନୟନା   କିମିତେ କାଳେ
 ଦୁର୍ଲଭା ଚିନ୍ତା ନୟନ ।
 ଶାନ୍ତା ନୟନ   କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା
 କାଳେକାଳେ ଦିଅ କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା   କାଳେ କାଳେ
 କିମିତେ କାଳେ କାଳେ ।
 କାଳେ କାଳେ କାଳେ ।
 କାଳେ କାଳେକାଳେ   କାଳେକାଳେ କାଳେ
 କାଳେ କାଳେକାଳେ କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା   କାଳେକାଳେ କାଳେ
 କାଳେକାଳେ କାଳେ କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା   କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା
 କାଳେକାଳେ କାଳେ କାଳେ ।

ତିନିର ଯତ୍ନ

କାଳିକା କବ୍ୟ
 ଶ୍ରୀ ରାଜ କବ୍ୟ

କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।
 କିମିତେ କାଳେ କାଳିକା କାଳେ ।
 କାଳେ ଦୁର୍ଲଭା କାଳେ ।

English Section

Read not to contradict and confute;
 nor to believe and take for granted;
 nor to find fault and discourse; but
 to weigh and consider.

- Francis Bacon

DREAMS OF PARVL

Mukta Purkayastha
Lecturer, Deptt. of English

What am I to write of a village when I know nothing in detail about it. Even though I have been born within the shackles of urban chain, my mind forces me again and again to pen down a few lines describing a village, its life and living, which is almost unseen and unknown by many. With the word 'Village' a picture reflects in everyone's mind of tall and shady trees, a big village pond, many huts and cottages and few obscure, unlettered people, leading a life far away from the civilized and scientific way of living.

Mere description of a village will not draw my readers' interest, and therefore I remember a story which centers round a family of 'Roy Bahadurs', the Zamindars who years before were the head of a village, 'Mischindpur'. But with the death of the ancestral figures of the house, the new generation comprising of only the two brothers had planned to settle down in the over crowded city of Kolkata, leaving back the old building (the so-called Haveli) to be looked after by an elderly Paranda, the man who have been serving since our oldest Roy Bahadur's reign. The elder son Mr. Subhro Roy Bahadur is a professor of History in a local college and the younger of the two was still a student at the university.

When the world had already stepped in to the 21st century, our Subhro da was still lagging behind years back. With his usual dress of white dhoti and kurta, he sets out for his daily classes with a stick in his hand and big fat glasses to cover his eyes. This man besides

his mother and grand mother, never thought of talking to any female folk of our society. Isolated and secluded were his days and when his other friends have already got married, marriage was a big question for him which can never be dream or solved.

On the other hand the twin brothers had a common friend Vinod Babu who was always eager and thoughtful of making Subhro settle down in a family. Constant thoughts made him make a plan of visiting his only Brigadier Uncle, Phani Bushan Dutta who have been a widower and was then a sole authority of his house having his four nieces and one nephew. Parul the eldest of the girls was well mannered, educated and most sophisticated in her looks compared to others. Brought up among the chaos and confusion of city life she always longed to lead a solitary life in any of the villages. Thus when everything was going on fine, our Vinod Babu came up with a proposal of tying a nuptial knot of our Subhro da with Parul. But before any arrangements were to be made our Subhro da wanted his would-be wife to know about his mother's last wishes to be fulfilled, of staying in the old ancestral village house, 'Performing the traditional rituals and customs of a typical 'Banglar Badur'. This was agreed to and on an auspicious day marriage was held in the most grand way.

Thus two days after the wedding, Parul along with her husband reached the village, for which only means of communication was the bullock cart or to cross the river by a

boat. Unexpected response was met by Parul reaching there, from both elders and younger villagers. No one was happy to greet a urban girl who according to them would never be able to fulfill the village norms. Even the eldest of the village gave a dispirited look on to Parul, who by then was well adjusted to her new house and locality. Parul knew that it would be her utmost suffering to be alone, when her husband will be working in the far city. Parul was by then very eager to make friends with the ladies of the village.

Parul could find the village pond and its surrounding the meeting place of the most orthodox, uneducated village women, who showed no signs ever to stretch out their helping hands. She felt lonely both inside and outside the house for the hostile attitude showed by me villager and an exception to it were the two young girls who gradually became quite friendly to Parul. Thus she thought of bringing some changes and for this she was thankful to the young girl. While Parul was quite well and happy with her household, one day one of the young girls came with a news, that there was someone coming to select her for marriage, but the bride groom wanted to the village the girl to be able to write her own name. This was shocking for the girl, but

Parul made this possible only with her untiring effort. This was the first step towards a change and little by little the village letters were brought to Parul to be read. An evening school was started for the ladies and children and somehow gradually to spell the alphabets, a their names. When weekend came Parul was seen waiting for her husband as Subhir was would come to spend a day or two with her. Days were going on fast and different programs like songs and dances were taught by Parul to the ladies who by then were quite happy to be in her company. After a few months Parul was expecting and soon was shifted to Kolkata as the village was running scarce of doctor and medicines. But destiny played her part and Parul died during delivery giving birth to a girl. Even though she was no more the village was changed in many respects and everyone was thankful to the lady and her husband, Professor Subhir Roy Bahadur. The rustics were shown in many ways the right way of living.

Thus if each one of us try to be in some or the other way, there will be no barrier left between the urban and rural way of life. No one will live under the poverty line, but acquire some knowledge of a better link today, tomorrow and always. □

"Smile"

Human beings love to live together. They want to make friends. For making friends it is necessary that we should always be of helping nature. Children come to school and college from different families. They are strangers. It is only a cheerful smile that brings them closer.

One smile may win a thousand friends. Smiles work like a tonic. Every body loves a smiling face. Children should always try to remain happy. Nobody likes a child who is ill tempered or inhibiting. But we should not forget that, smiles are often deceptive. We should beware of such persons. They are cunning and harm others. Smiles should not be artificial. We should always remember that a rose smiles and sweetens the whole atmosphere.

Rubi Sah, M.S. 2nd Year

The most tragic Natural Disaster - Tsunami

Suravi Nath
H.S. 2nd Year

In the early hours of 26th December 2004, the world witnessed one of the most devastating natural disaster in the recent times. Tsunami a powerful fast moving wave generated by an under sea disturbance- hit the coastal areas of South and South-East Asia, leaving over 1.57,000 dead and millions who survived, battling hunger, disease and shock.

The cause of the carnage was a massive undersea earthquake, measuring nine on the Richter's Scale at the interface of the two tectonic plates, the Indian plate and the Burma plate, with its epicentre close to the northern tip of Indonesia. The Indian plate, which subducts the Burma plate, usually moves north-east at a rate of about 6 cm per year. But during the quake the two plates slide about 15 metre snapping about 12,000 km of the edge of Burma plate. This resulted in a massive displacement of water in the Indian ocean. The Tsunami raced across the ocean in all directions at a speed of 800 km per hour, sweeping the coast which came on its way.

Nearest to the epicentre, Indonesia was hit within minutes, resulting in over 105,000 fatalities. Meulaboh town located on the north-west coast of Sumatra was almost

completely destroyed. The provincial capital Banda Aceh also faced a similar devastation. Other nations, which were badly hit including Sri Lanka, with death toll over 300,000; India 10,000 and Thailand 5,3000. Fatalities were reported from as far away as Somalia (300), Tanzania and Kenya, where the Tsunami reached after eight hours.

A Tsunami warning system comprises a network of seismometers, tide gauges with a proper communications system. USA has such warning systems in Alaska and Hawaii. India is also going to have such a warning centre in the Indian ocean.

While steps to establish systems to forewarn such disasters are on, rescue and relief measures are also in full swing. Perhaps no other natural disaster has generated such a wave of sorrow and sympathy the world over as the present disaster, and aid in the form of food, clothes, medicines is pouring in from all over. To face such situations in the country more effectively, India is going to set up a Natural Disaster Management Authority.

And lastly, let's pray for those people who lost their lives. □

Love.....? The most misunderstood word

Bridgit Dainay
T.D.C. 2nd Year

One of the most misunderstood words in the world today by the young generation is 'Love'. We use this word for various emotional expressions. For if I say "I love my sister" and "I love my dog", I use the same word. Whereas the love I have for my sister may be different than what I have for my dog. But in Greek, there are some specific words used to express different kinds of emotion like *eros*, *phileo*, *agape* etc.

1. EROS : Eros is 'love' that exists between the husband and wife within the bond of marriage. Eros love is only for husband and wife which should be expressed under the bond of marriage. But because of man's fallen nature we see eros being misused and expressed outside the bond of marriage. People who involve themselves in such extra marital associations and express eros outside the bond of marriage can never be happy. This, God or nature given instinct can be misused by man to commit sin against God and himself. It is like a knife made for cutting fruits which can be misused for hurting others.

2. PHILEO : Phileo is the 'love' that should exist between friends. Friendship is nature given gift to humanity. But we can see some people living loosely lives without any friends. Such people have a tribalistic fellowship with I, me and myself. Sitting alone in a place they can never enjoy fellowship with others. Phileo is a good desire given by nature for

human relationship. Making friends is also a science and to preserve it is an art. It is an unique privilege that we have. We can live in fellowship in the community and enjoy healthy relationships. In fact, man is created for relationship.

3. AGAPE : Agape is a 'Divine Love' which is demonstrated irrespective of the response that one expects from others. This is the word used in the Bible for the expression of God's love towards human being. When the Lord Jesus Christ was mocked of, spat upon, and crucified, he responded with divine love and said, "Father forgive them". The climax of the revelation of God's love was the Lord Jesus Christ and his death on the cross.

Now knowing the different kinds of love, which will be the best for us? Here, I would like to summarize the true story of a young girl. Some years back there was a young and beautiful girl who was in love with a young gentleman, who promised to marry her. They had very close relation between them. Their love affair was very old. It lasted for six years. But after six years one day the boy wrote a letter to her stating his decision to end his relationship with her and to marry another girl. She felt that he had treated her like a cigarette for his selfish purpose and had thrown her into the gutter and while she suffered there, he seemed to be happy. This is the problem of non-committed, selfish relationships. Many

people suffer heartaches because of eros expressed outside the bond of marriage and some end up their lives because of frustration.

What about Phileo? We should have friends because a true friend is one of the rarest blessings in man's life who stands by another through thick and thin, in all weather. He is equally ready to share the joys of prosperity and the pangs of adversity. He is not just a summer companion who fades away in the frosty days of winter. It is said that friends are the one who not only shows the way but walk paces of the road along with us. But phileo can be very naturalistic. Many people reciprocate only when one shows love to them. To cite an example let me ask a question. Did you receive a wishing card for your examination? If, the answer is yes, my second question is why? Some may say it is because of postal delay but still many will agree with me that they have posted the card only on receipt of yours. This reciprocal love can collapse. Man may gather round our festive board when we are well off, but they will melt away leaving us severely alone when adversity darkens our life. So be sincere in choosing friends. Friendship must not be taken for granted. The aim must be to serve more than to receive. And what is given must be without reserve and ungrading; what is received must be recognized as privilege.

Agape Love is the best type of love. One has to be like the Samaritan who helped the

Writing

Writing is not only for writers but used by just about anyone as an outlet for suppressed sentiments and a vehicle for self expression. American play writer Tennessee Williams once said, "I write from my own tensions." The art of self-expression clarifies your thinking and reveals its deficiencies. It fixes knowledge and information more firmly in the memory. It is also the means through which others recognise your ability.

wounded Jew. Once a Jew was wounded by the robbers and was lying on the road side. Many people passed through the road but no one took care of the person. Many Jews passed away but they too did not take care of him. Then came the Samaritan, he saw the lying wounded person. Meanwhile at that time the Jews treated Samaritans like dogs. It is said that the Jews thanked God that they were not born as women, slaves or Samaritans (Gentiles). Yet this Samaritan expressed the divine love which was beyond human understanding of the word "Love". This agape love was not just an inclination or sentiment, but demonstrative. He stretched out his hand. Touched him, lifted him up, poured oil and some water to drink, stayed with him through the night and paid the advance for an extra day's stay too. The expression of love was an ongoing one when he said that he would come back and pay the balance. We should also be likewise. Our love should not be just in concept alone, but in demonstrative reality.

For me, "Agape Love" will be the best because "Eros Love" can be egoistic. "Phileo Love" can be mutualistic but "Agape Love" is the divine love which is demonstrated irrespective of the response one expects from others. Friend, free will is given to all of us. So choose the right type of love which will be the best for you and the society. Love near and dear ones as we love ourself. ☐

Collected from Women's Era
Sunita D'Chetry
Lecturer, Dept., of English

Buddha and his Philosophical Contribution

Pinkumani Barman
Lecturer, Deptt. of Philosophy

The religion or philosophy founded by Buddha is known as Buddhism. Buddha was originally the son of a king. But he was awakened interested in kingly affairs and he was suffering by the to a consciousness of human suffering by the sight of disease, old age, death and other miseries, to which man is subject. He spent years in study, penance and meditation to discover the origin of human sufferings and the means to overcome them. Buddha laid stress on the supremacy of the ethical aspect. His outlook was practical and empirical. In fact his central teaching concentrated on four fundamental basic truths preached by him. These four noble truths are- (i) There is suffering (ii) There is cause of suffering (iii) There is removal of suffering and (iv) There is a way to the cessation of suffering.

Buddha is not wrong when he lays stress on the phenomenon of human suffering. It is prevalent everywhere. Pleasure is very transient. According to Buddha, joy and laughter are meaningless when all the world burns in suffering. Yes, in this case, Buddha is right when he says that we cannot escape from this suffering as long as we live a normal human life. Buddha pictures the suffering of humanity in very bitter terms, even more than a pessimist. So, Radhakrishnan is not wrong when he says, "In the whole history of thought no one has painted the misery of human existence in black colours and with more feeling than Buddha."

According to the Buddhist theory known

as *pratyak-samutpada* suffering is an effect and on the basis of that theory we must admit that it must have a cause. Buddha searches for a cause of suffering and ultimately he discovers a causal chain with twelve links. It follows- (1) *Jarā-marana* (Old age and death), (2) *Jāti* (birth) (3) *Bhava* (will to be born) (4) *Upādāna* (Clinging to object) (5) *Tsā* (Thirst) (6) *Vedanā* (sense experience) (7) *Sparś* (sense object contact) (8) *Sadyāsā* (six sense organs), (9) *Nāma-rūpa* (mind-body organism) (10) *Vijñāna* (Consciousness) (11) *Samskāra* (impressions) and (12) *Avidyā* (ignorance or no-science). Our sufferings are similarly caused by some conditions. Suffering depend on birth in this world. Birth again is caused by our desire (*Tsā*) for the worldly objects. The force of desires drags us down to the world. But our desires (an be traced ultimately to our ignorance. If we had a correct knowledge of the things of the world, understood their transitory and painful nature, there would be no desire for them; birth would then cease and along with it also misery.

As suffering, like other things, depends on some conditions, it must cease when these conditions are removed. This is the third truth about cessation of misery.

The fourth truth about the moral effort that leads to the cessation of misery concerns

the control of the conditions that cause misery. This is the Noble Eight fold path or the eight steps. They are : (i) right faith (*samyak darsā*) (ii) right resolve (*samkhalp*) (iii) right speech (*vā*) (iv) right action (*kāmanā*) (v) right living (*gma*) (vi) right effort (*vyayama*) (vii) right thought (*smriti*) and (viii) right concentration (*samādhi*).

These eight steps remove ignorance and desire, enlighten the mind and bring about perfect peace and happiness. Thus misery is completely removed and the chance of rebirth also is stopped. The attainment of this state of perfection is *nirvāna* (blowing out).

The teachings of Buddha are contained in the four noble truths described above. The later followers of Buddha, in India and outside developed the germs of philosophical theories contained in Buddha's teachings and many schools thus came into existence. Of these the four schools that became well known in Indian philosophy may be mentioned here. (1) The *Mādhyanika* or *Sunaryāda* school (2) The *Yogācāra* or *vijānavāda* school (3) The *Sautrāntika* school or *representationalism* or theory of the inflexibility of external objects (*bāhyānumeyavāda*) and (4) The *Vaiśāika* school (*bāhya-prayakā-vāda*).

Buddhism is further divided on religious matters, into the two well-known schools, *Hīnayāna* and *Mahāyāna*. The followers of

Hīnayāna are now found in the south, in Ceylon, Burma and Siam and the followers of *Mahāyāna* are now found in the north, in Tibet, China and Japan. The first two of the four philosophical schools mentioned above come under the *Mahāyāna* and the last two under the *Hīnayāna*.

In conclusion, we must admit that suffering is all over the world, but it is not a permanent phenomenon, it can be avoided if one so desires. Suffering is only initial in our life, not final. Although life may start with suffering it may not end with it. This is the teaching of Buddha. Dr. Radhakrishnan, in his edition of 'Dhammapadam' (which embodies Buddhist teachings) has mentioned that judged by intellectual integrity, moral earnestness and spiritual insight, the Buddha is undoubtedly one of the greatest figures in history.

Again Swami Vivekananda is influenced by Buddhist Philosophy. Vivekananda's idea of 'mass-liberation' has a clear similarity with the Buddhist ideal of *Bodhisattva*. Vivekananda is impressed by the Buddhist assertion that the raft with the help of which one crosses a river in storm, should be left for the use of others. Buddha himself, even after attaining *Nirvāna*, kept on roaming about and helping others in their struggles against suffering. Buddhist ideal, like *Samyak karmānta* and *Ahimsa* have also inspired Vivekananda a great deal. □

Seven Deadly Sins.....

Suravi Nath
M.S. 2nd Year

Knowledge without character,
Business without morality,
Science without humanity,
Wealth without sacrifice,
Pleasure without conscience,
Politics without principle,
Death without work.

— Mahatma Gandhi

For today let's think of someone else

Rosie Patangla
Lecturer & Head, Dept., of English

For today let's think of someone else
He may be a beggar at the door,
He may be an orphan on the street
But let's offer him our love and with kindness treat.

For today let's pray for someone else,
He may be lying sick on the bed,
He may need our comfort and solace
To ease his suffering and distress.

For today let's show our attitude of gratitude to God,
He is the supreme leader of the world,
He may be Christ or Mohammed or Shiva
Let's pray to Him together for his blessings forever.

For today let's feel how short is our life
So let's do one good deed anonymously
Thereby, feel the plethora of joy in our heart,
Through the way we do, feel and memories create. □

Mother

Sumitra D'Chetty
Lecturer, Dept., of English

Mother, you are a beautiful angel,
You understand me
Know my needs
Correct my wrongs
run my errands
hug me, in my blues
hold me in my sorrows
support my wishes
stand by my ambitions
wipe off my tears,
cry in my crisis
holds me to strength
boosts my morale
embrances me in joy
advices my thoughts
me to warmth
cocoons oozes a love
to fill my world. □

National Anthems

India	: Jana Gana Mana.	Ethiopia	: My fatherland,
Bangladesh	: Amar Sonar Bangla.	Germany	: Unity and right and freedom.
Myanmar	: We shall love Burma.	Greece	: Hymn to Freedom.
Pakistan	: Quam Tariq.	Hungary	: God bless the Hungarians.
China	: March of the Volunteers.	Ireland	: O God of our Country
Canada	: O Canada our home and native land.	Paraguay	: Victory of 15 eurs at last.
Cyprus	: Ode of Freedom.	Russia	: 3 larvae. (Be great)
Dominica	: Isle of Beauty.	Saudi Arabia	: Long live our beloved king.
England	: God save the Queen.	Sri Lanka	: Sri Lanka Matha, Apo Sri Lanka.

Compiled by: Ashok Meel Datta, F.A.S., 1st Year

Our Teachers

Miss Nivedita Neogi
H.S. 1st year

We love our teachers
They teach us well
And advise us to be punctual,
Before and after college bell.
They give and tell us stories,
And also ask to keep in memories,
Either in study or healthful play
They give us advice everyday.
They teach us to behave others with kindness and love,
We must follow our teachers in a serious mood
They try to make us real humans at every hour
without using any machinery power. □

You're Everywhere

Priyanka Das
H.S. 2nd Year

There is one beautiful thing in the world
What is it?
The rose, the moon in the sky?
No, Nothing else
Only the glance of your eyes
Amidst the silence of night
I feel you.
Amidst the movement of wind
I feel your touch.
Amidst the melodious songs of birds
I hear your smooth voice
But in the deep corner of my heart
I always find you. □

MEMORIES.....

Mukta Purkayastha
Lecturer, Dept. of English

Tell them memories aren't made.....
and hence not got rid of another's wish,
Like the cigarette smell on your overcoat,
memories linger on.....
'cause they are made inside us and our inside a Part of it.
is always willing to be treasured in another inside.
Fond memories, stay on a little
even if its tears that you will give.
There shall always be just enough room for a quick cry
and a small consolation, that
memories too shall one day be obliterated.
Until then, grudge this not.
Its only memories we take when me go! □

Ek Sur Ki Lap

Professing Christianity

Time

Quantia Datta
A.1.1.1.1.1

बहुत दूर, वहाँ की हवा भी ठीक नहीं है।
 मैंने देखा कि वे सब भी...
 मैंने देखा कि वे सब भी...
 मैंने देखा कि वे सब भी...
 मैंने देखा कि वे सब भी...

- 1) A boy with no girl friend (SARVJIT)
- 2) If you don't smoke...
- 3) If you are going to prepare a girl...
- 4) If you are going to prepare a girl...
- 5) If you are going to prepare a girl...
- 6) If you are going to prepare a girl...
- 7) If you are going to prepare a girl...
- 8) If you are going to prepare a girl...
- 9) If you are going to prepare a girl...
- 10) If you are going to prepare a girl...

14) When a girl whom you love says...
 I want you to be my best friend...
 for the whole of your life. (SARVJIT)

Great Person in India

First Man and First Woman in India

1. The first Indian to win the Nobel Prize	12. The first woman Governor of a province in India
2. Sarvepalli Radhakrishnan	13. Sarvepalli Radhakrishnan
3. The first Indian to join IAS	14. The first Indian woman Chief Minister of an Indian State
4. Sardar Vallabhbhai Patel	15. Sarvepalli Radhakrishnan
5. The first President of the Indian National Congress	16. The first Indian woman to become Governor of a State Assembly in India
6. Dr. B. R. Ambedkar	17. Sarvepalli Radhakrishnan
7. The first and last Indian Governor-General of India	18. The first Indian lady to become the Judge of High Court
8. C. Rajagopalachari	19. Sarvepalli Radhakrishnan
9. The first Commander-in-Chief of the Indian Army	20. Sarvepalli Radhakrishnan
10. General S. H. B. S. K. Sinha	21. Sarvepalli Radhakrishnan
11. The first Indian man to win the Wimbledon tennis doubles crown in 1999	22. Sarvepalli Radhakrishnan
12. Leander Paes and Mahesh Bhupathi	23. Sarvepalli Radhakrishnan
13. The first man in Cricket history to hit a Century in each of the first three tests	24. Sarvepalli Radhakrishnan
14. Maheshwari Arundhati	25. Sarvepalli Radhakrishnan
15. The first Indian woman who completed Everest	26. Sarvepalli Radhakrishnan
16. Bachendri Pal	27. Sarvepalli Radhakrishnan
17. The youngest woman prime minister world over	28. Sarvepalli Radhakrishnan
18. Indira Gandhi	29. Sarvepalli Radhakrishnan
19. The first woman President of India	30. Sarvepalli Radhakrishnan
20. Pt. Bhuban Chandra Pant	31. Sarvepalli Radhakrishnan
21. The first woman President of the United Nations General Assembly	32. Sarvepalli Radhakrishnan
22. Vijaya Lakshmi Pandit	33. Sarvepalli Radhakrishnan

Do you know?

1. A contract is the very common noun used to denote a written agreement.
2. The first woman Governor of India is Sarvepalli Radhakrishnan.
3. The first Indian woman Chief Minister of an Indian State is Indira Gandhi.
4. The first Indian woman to become Governor of a State Assembly in India is Sarvepalli Radhakrishnan.
5. The first Indian lady to become the Judge of High Court is Sarvepalli Radhakrishnan.
6. The first Indian man to win the Wimbledon tennis doubles crown in 1999 is Leander Paes and Mahesh Bhupathi.
7. The first woman President of India is Pt. Bhuban Chandra Pant.
8. The first woman President of the United Nations General Assembly is Vijaya Lakshmi Pandit.
9. The first woman Prime Minister of India is Indira Gandhi.
10. The first Indian woman who completed Everest is Bachendri Pal.
11. The youngest woman prime minister world over is Indira Gandhi.
12. The first woman President of India is Pt. Bhuban Chandra Pant.
13. The first woman President of the United Nations General Assembly is Vijaya Lakshmi Pandit.
14. The first Indian woman to become Governor of a State Assembly in India is Sarvepalli Radhakrishnan.
15. The first Indian lady to become the Judge of High Court is Sarvepalli Radhakrishnan.
16. The first Indian man to win the Wimbledon tennis doubles crown in 1999 is Leander Paes and Mahesh Bhupathi.
17. The first woman President of India is Pt. Bhuban Chandra Pant.
18. The first woman President of the United Nations General Assembly is Vijaya Lakshmi Pandit.
19. The first woman Prime Minister of India is Indira Gandhi.
20. The first Indian woman who completed Everest is Bachendri Pal.
21. The youngest woman prime minister world over is Indira Gandhi.
22. The first woman President of India is Pt. Bhuban Chandra Pant.
23. The first woman President of the United Nations General Assembly is Vijaya Lakshmi Pandit.

More Arjuna Awards
A.1.1.1.1.1

Riddles

1. It has four legs, but cannot walk what is it?
Ans : Chair
2. It's made of glass, but we can't see through it. What is it?
Ans : Mirror
3. It has one eye, but it cannot see. What is it?
Ans : Needle.
4. Suppose you have a secret doorbell and except you no one knows about it. If it gets bad, who else will know about it?
Ans : The electrician. (He will know when he will come to move it.)
5. How can you damage the whole world?
Ans : Just tear a map of the world.
6. How many seconds are there in a year?
Ans : 12. (Because each month has one second, e.g., 2nd January, 2nd February etc.)
7. The father and mother of the 11th and 14th Indian Prime Minister are the same. But the Prime Ministers are neither brothers nor sisters. How is that possible?
Ans : It is the same person. The 11th and 14th Prime Minister of India is Atal Bihari Vajpayee.

Quotation

Priyanka Dutta

M.S. 2nd Year

1. God cannot be everywhere, there for he made mothers.
2. You are never fully dressed without a smile.
3. He that lives in a glass house must not throw stones.
4. Friends last longer, the less they are used.
5. Always aim for the moon and if you miss it, don't worry you will fall among the stars.
6. Knowledge is power but action gets things done.
7. Be thankful for what you have, not sad about you don't have.
8. Life is like a mirror: It never reflect more than we can put into it.
9. You can't have a better tomorrow, if you're thinking about yesterday.
10. Aim High! There is no virtue in easy victory.
11. You need only three things to get to the Top-Talent, Ambition and Initiative.
12. The discipline of going back to basics is a valuable experience.
13. Your faith is what you believe, not what you know.
14. Don't argue or jump to conclusion hear the speaker out first.
15. One of life's mysteries is now a two-pound box of candy can make a person given five pounds.
16. 715th of all people do not understand fraction.
17. Success is relatives – the more success, the more relatives.
18. Life is a text and I didn't take very good notes.
19. Success is the ability to go from failure to failure without losing your enthusiasm.
20. When a man says – "It's a silly children game", it's probably something his wife can beat him at.

हिन्दी विभाग

"जब हम साहित्य की सेवा को सुलझा के सेतु से बाँध लेते हैं तब प्रकाश रुक कर अंधाह नो हो जाता है, लेकिन वह जब गालस के कान शरीर आता/ मैं किसी कावस्था एवं आस्था की भस्मला कल्पना हूँ।"

- डॉ० रामकृष्ण वर्मा

"कविता कवि के मन की सुलझ अनुभूति है वह सुलझ होने हुए भी सुलझ कहीं जायेगा, क्योंकि कविता मन की गहँवो से जन्म लेती है और न की तहके कभी सुलझ नहीं होती है।"

- महाकवि केराव

नेपाली समाज में प्रचलित नारी जाति के लोक नृत्य

रमा भण्डारी

हिन्दी विभागा

लोक नृत्य वह नृत्य है, जिसका शासन-पालन सदा से

ग्रामीण लोगों के बीच अल्पम सहज ढंग से हुआ है। इसकी परिधि के अन्तर्गत केवल वे भाजनाएँ और अभिव्यक्तियाँ ही आती हैं, जो सीधी-साधी ग्रामीण रीति-रिवाजों को सुदृष्टित रखती हैं। दूसरे शब्दों में तो कह सकते हैं - ग्रामीण लोग जब अपनी सीधी-साधी बात को बोलने की बात पर बिना किसी बनावट के शारीरिक अभिव्यक्ति के माध्यम से बयान कर देते हैं, तब वह लोक नृत्य बन जाता है। यही कारण है कि लोगों नृत्यों का भावविभवा अल्पतः स्वाभाविक और हृदय स्पर्शी होता है। लोकनृत्य ग्रामीण जनमानस की एक ऐसी वास्तुस्थिति है जिसे उन्होंने बिना किसी शैक्षिक बैरनाडी के, केवल अपने मुख, दुःख, लालन, तथा उत्साह के बल पर सीखा है।

लोकनृत्य में संगीत के तीनों अंगों (गायन, वादन तथा नृत्य) को महत्व प्रदान किया जाता है। जिसके कारण इसमें स्वभाविकता और रोचकता बनी रहती है। किसी जाति का लोकनृत्य उस जाति का दर्पण होता है। जिसमें एक सीमा तक उस जाति का सहज स्वभाव दिखाई देता है। इस लोकनृत्य रूपी दर्पण में कला संस्कृति, सामाजिक स्तर के सीधे रिवाज और विरासत आदि पूर्ण रूप से दिखाई पड़ते हैं।

नेपाली ग्रामीण समाज में यूँ तो अनेक लोकनृत्य प्रचलित हैं, परन्तु यहाँ की नारी जाति में कुछ विशिष्ट प्रकार के नृत्यों का प्रचलन है जैसे - धैलिनो (धैली), रौली और गंगिनी।

धैलिनो या धैली नृत्य : यह नृत्य लक्ष्मी पूजा के अवसर पर अमावस्या के दिन किया जाता है। बालिकाएँ युवतियाँ तथा विवाहित स्त्रियाँ सभी बड़े-उत्साह के साथ इस नृत्य में भाग लेती हैं। इस दिन गाँव की स्त्रियाँ अपनी अपनी टोली बनाकर इलाके के घर-घर जा कर धैली नृत्य करती हैं। धैली नृत्य करने को नेपाली समाज में 'धैली खोलना' कहा जाता है। धैली का

गीत इस प्रकार है -

धैलिनो आयी अहीन।
बादरी कुइरी राखन।
औसो बारी गार्ड तिहारो धैली।
हरिय गोबर से तिपेको
झालो भाउो पुतेको
औसो बारी गार्ड तिहारो धैली ...

यह नृत्य लाली बजा बजाकर फिरक फिरक कर किया जाता है। इस रौली खेल की विशेषता यह है कि इस दिन इसके गृहस्थ के घर जाकर उनके मंगलमख स्वस्थ गृहस्थ जीवन की कामना की जाती है।

रत्नीली नृत्य : इस नृत्य का सम्बन्ध विवाह से है। विवाह के अवसर पर दुल्हा-बाराज लेकर दुल्हन लेने जाता है। जब विवाह की रात दुल्हे के घर में केवल स्त्रियाँ ही रह जाती हैं। धुपों और उत्सव के वातावरण को बचाने रखने के लिए वे गाय गान का सहारा लेती हैं। रात भर जागकर नाचते गाने के कारण इसे रत्नीली नृत्य कहते हैं। इन नृत्यों में दुल्हे की माँ को विशेषरूप से उठाकर नचाया जाता है। ऐसा माना जाता है कि रत्नीली खेलने पर नव-विवाहित दुल्हा-दुल्हन की आयु बढ़ती है।

इन रत्नीली नृत्यों में स्त्रियाँ अपने-अपने मनकी धडकानों, वासनाओं, चंदना तथा कुचों को अभिव्यक्त ढंग-ढाँग के माध्यम से सबके सामुख अवल करती हैं। यही कारण है कि इन गीतों में कभी-कभी अश्लीलता भी आ जाती है। इन गीतों की विशेषता यह है कि इसमें हास-परिहास को विशेष महत्व मिलता है। दिन भर काम में व्यस्त ग्रामीण महिलाओंको अनेक सामाजिक, पारिवारिक और आर्थिक तनावों से हौकार गुजरना पड़ता है। जिसके कारण उनके मन में अनेक कुपित

प्रकृति

श्यामला पालिका
श्री. ए. विनोद शर्मा

नील-नील अजयान है,
नील-नील सपुत्र।
पर कैसे बलवान है,
शेर दिन के अरुण।
शे बैठी जमीन के अणु,
गण को गण रही हैं।
ग बने कितने अजयान,
जिबियाँ को आन रही हैं।
रा जलियाँ में माराना सेर,
हे: विजयान पर संसार है गैर।
रान प्रकृति के रहस्य हैं,
गुण लीन इनके मखन हैं।
रान लीनों को कौन समझाना,
किर भी प्रकृति हवे अजयान। □

कॉलेज का पहला दिन

पुनम कुमारी चौधरी
श्री. ए. परला शर्मा

कॉलेज की खाली सीटों
पर मैं भी चढ़ी,
सोचती थी, कलार् जॉक और
किराके पाल,
आजको चेहरे हैं धार्मिक गरी,
रलते भी विमान
न जाने कैसा होगा कलेज
का पहला दिन,
शर्मा कर विद्यार्थी ने रू ही गई
जब मिली,
गुर्ले कॉलेज को सहेली,
अब लाने लगी,
शिक्षकों का भी स्कोर है,
रमसे विजयान,
गुण विनों में रमने लगी, किराना
अजयान का वे कॉलेज,
शराना चार,
शराना गुनर, शराना चार
कॉलेज हवारा। □

रजडाई रसोई की

पुनम कुमारी चौधरी
श्री. ए. परला शर्मा

एक बार कले खान रसोई में डिण्ड नई रजडाई,
करली ने अरुण को पकड़ा गेले लगी कडाई,
केलन-नीका चकरा चकरो कलकुल करे गुण,
नाकु ने अठारक मक्या केली चौथ गुण,
लाल हो गया रान रजडाई आरु से रजडाईकर,
रजडाईन ने अरुण को कल्ला अरुण नीका पकरो
कडर, मुकल अरु रीषा कौने में अठार,
रुनी ने कौला डिण्ड रली सानन वर अठार,
डिण्डा फिली ने भी डिण्डा रली सानन वर अठार,
रु के गारे एक ही गले काला रान और अठार,
गुनर कडरान और फिल ने फिलान कलको रीडा,
गुनर की सीटी देले ही गले को गण, डिन,
गुली के सल्लोरी ही सल्लोरी को गण डिन। □

याँदे

प्रियंका दत्त
शराना एम. विनोद शर्मा

जो फिकर हवारा, वही है
शर, किरानी दूर?
जब गणन में मूंदनी, वर
जिन डिण्डा मुकली लुलका।
जब बडुनी शर गण
गुण भी खली है शर अण।
पुन में फिलने अजयानक
रानन होकर गुर
जो फिकर रान वही है
शर, किराना दूर।
जो सजब रान रान-रान
लोकनों में है सजब।
शर गणन का चार होकर
दूर से ही मुकलका।
रलानि राना वही है
अरुओं का दूर।
जो फिकर राना वही है
शर, किरानी दूर।
कालने में शराना के है
रु परही शराना शराना।
कलने व कलने शराना
अरु शर परवान गण।
नै रली को चार करले
के डिण्डा यलकु।
जो फिकर राना, वही है
शर, किरानी दूर। □

सपना

प्रियंका दत्त
शराना एम. विनोद शर्मा

सपना सुनने है
सपना धार्मिक है
सपना शरानागणन है
कलौकिक वर शराना वही
सपना है।
सपना चार है
सपना दुरान है
सपना अणन भी है
कलौकिक जो शराना में व फिलने
वर कलने में फिलने है।
सपना लखन है
सपना अठारों है
सपना शरानागणन है
कलौकिक अण सपने में वही
सपना अण से है।
सपना लीन है
सपना लीन है
सपना किराना भी है
कलौकिक राना को गुनर के रान
में लीने कलान सपना ही है।
सपना शराना है
सपना शराना है
कलौकिक सपना ही
सपानुपनी और अजयानि
का कलौकिक है।
सपना अरु है
सपना कलौकिक है
सपना पण है
कलौकिक डिण्डा के अरुणाने के शराना
जो शराना है अण
वर सपना वही गो और क्या है? □

স্বাভাৱ সোৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

(২০০৪-০৫ বৰ্ষ)

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিয়েই এই সেই অঞ্চলত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। অঞ্চলটোত সন্তান জন্ম ল'বলৈ আৰম্ভ হৈছে।

MEMBERS OF THE FACILITIES

Principal : Pramode Ch. Chakravarty

1. Assamese Department 1 Mrs Nira Das 2 Mrs Irani Thakuria 3 Mrs Minu Das 4 Mrs Jaganangraha Pathak 5 Dr Soroj Kakati 6 Miss Parneeta Saikia	6. Education Department 1 Mrs Reela Sarma 2 Mrs Sagarika Choudhury 3 Mrs Deepanjali Das
2. English Department 1 Mrs Rosie Palangia 2 Mrs Ruplekha Phukan 3 Mrs Sumitra Devi Cheltry 4 Mrs Mukta Purkayastha	7. History Department 1 Mrs Preetimata Baruah 2 Mrs Reela Durga Hazarika 3 Mrs Jonali Talukdar
3. Hindi Department 1 Mr Hemanta K. Rabha 2 Mrs Sudha Kumari 3 Mrs Rama Bhandary	8. Geography Department 1 Mr Dilip Ch Dutta 2 Mr Mirnal Medhi 3 Mr Anjan Talukdar 4 Mr Homeswar Kalita
4. Economics Department 1 Mrs Sangita Barhakur 2 Mrs Juthika Barman Choudhury 3 Mr Jayanta Barooah 4 Mr Dibakar Das	9. Philosophy Department 1 Mrs Seelika Das 2 Mrs Karabi Goswami 3 Mrs Pankuman Barman 4 Mrs Gaurima Saikia
5. Political Science Department 1 Mrs Archana Bora 2 Mrs Gaitika Sarma 3 Mrs Banasree Devi 4 Mr Jayanta Kalita	10. Mathematics Department 1 Mr Debjit Sarma 2 Mr Mrinal Sarma 3 Mr Nityajyoti Kalita 4 Mrs Banani Bora
Library Staff 1. Sri Pranab Bhattacharya (Librarian) 2. Mrs Kusum Thakuria Barman (Lib Asstt.) 3. Sri Manoj Bhuyan (Lib. Bearer)	NON-TEACHING STAFF Grade - IV 1. Sri Purul Kra 2. Sri Nirmal Kra 3. Sri Abhendra Khatalanar 4. Sri Hriday Choudhury 5. Sri Bhabesh Kalita (Geo Bearer) 6. Smti Malaya Das (Ed Bearer) 7. Sri Pami Ram Das
Office Staff 1. Sri Pradip Kr Barma (Head Asstt.) 2. Sri Naba Kr Kalita (L.D.A.) 3. Sri Anulya Choudhury (L.D.A.) 4. Sri Madan Kalita (L.D.A.) 5. Miss Nilpanani Sarma (L.D.A.)	

हम आपके हैं कौन

कवि चारुचक्र
प्रथम प्रथम प्रकाशित वर्ष

देवसी

गाथा वंकी
टी. टी. टी. प्रथम वर्ष

दे न तुमिसे कसने

हम आपके हैं कौन ?

आपको देखे बिना मेरा

बचपन नहीं धड़कता।

आपको देखना

हम दिन से घुंके बचपन,

आपके बिना बिन्दुओं में

कसती खुशियाँ कसती गम।

कानों के लीन घुंके

आवाज़ा धारण दीवारों,

आप आग बिना आने हसे

जोड़ देने का जवाब।

मैंने घुंके आवाज़ें कसती

हूआ आग कौड़ बिना गवा,

दे न कौनसे आप को

दीन धार कसों किया।

कानों कानों में कानों

घुंके कानों का रक्षण,

घुंके कानों के हर कदम दे

आपके नाम में है ना। ☞

बिन्दुओं के कवि चारुचक्र

जब बचपने लगे कदम

एक सखे देवसी की

देवी है अज्ञान कदम।

बिना तरा चंद्र को है,

देवसी धरत से

और जान को है

देवसी धीरज से

बिना तरा राग को है,

देवसी अंधों से

और आग को है,

देवसी देवों से।

बिना तरा संगीत को है

देवसी आत्मा से

क्या तब तरा को

देवसी चढ़े हस आवाज़ें। ☐

Translate in Hindi

EYESPOND	→	कीरेगा	→	सायु
CITRINMARBLED	→	कचकच-मरी	→	बनारस
WATERROAD	→	पानी	→	सुनिकर
REDWELL	→	लालकुंआ	→	रिद्वार
JAGERVILLAGE	→	जगैर	→	उज्जैन
SNAKEPUR	→	सायु	→	गवा
EARPUR	→	सायु		
MADJUICE	→	बनारस		
SALINTHAIR	→	सुनिकर		
GODGATE	→	रिद्वार		
QUEENFIELD	→	उज्जैन		
WENT	→	गवा		

आजादी सप्ताहिक प्रतिबन्धन 2008-08

आजादी की शरदी... (The text is partially obscured and difficult to read due to the image quality and orientation.)

“आज शारदाश्रम कविश्रम”

विश्व कविश्रम

शारदाश्रम कविश्रम
आजादी शारदाश्रम कविश्रम का नाम

THE GOVERNING BODY

1. Dr. Hemu Prabha Saikia (Ex-Minister)	President
2. Sri Kamini Kumar Samra	Working President
3. Sri Rameshwar Das	Vice President
4. Sri Jogesh Dutta	Vice President
5. Sri Bhaban Ch. Das	Secretary
6. Sri Umesh Ch. Kallia	Asstt. Secretary
7. Dr. Sallendra Bargohain	Treasurer
8. Sri Sasnadhur Deka, Engineer	Member
9. Sri Dilip Choudhury, Advocate	Member
10. Sri Dinesh Das	Member
11. Sri Kishor Samra	Member
12. Mrs Anu Saikia	Member
13. Sri Keshab Ch. Kallia	Member
14. Sri Biran Medhi	Member
15. Sri Kanak Barman	Member
16. Mr Srikanth Medhi	Member
17. Mrs Minu Buragohain	Member
18. Sri Parash Ronghang	Member
19. Sri Jongki Bora	Member
20. Sri Jogen Kallia	Member
21. Sri Phanidhar Das	Member
22. Sri Kamala Kanta Kallia	Member
23. Sri Dilip Ch Dutta	Member
24. Sri Jayanta Kallia	Member
25. Sri P. C. Chakravarty, Principal	Member
26. Sri Minal Medhi, Vice-Principal	Member

THE COLLEGE GOVERNING BODY

Standing (from L to R) : M Meena- Vice-Principal, B Behera, K K Das- Secretary, P P Chakravarty- Principal, U U Das- Vice-President, K K Sharma- Working President, R Das- Vice President, J Janta, S Medhi, K Kallia.
 Standing (from L to R) : S Deka, K Barman, K K Samra, U Kallia (Vice President Dr. H P Sahita and some members are not in this picture)

THE OFFICE STAFF

Standing (from L to R) : N Samra, P Barma- Head Asstt., P P Chakravarty- Principal, B Bhattacharya- Librarian, K Barman
 Standing (from L to R) : H Choudhury, A Khastagir, P Das, P Kira, B Kanta, M Bhuyan, A Choudhury, K Kallia, K Das,
 (M Kallia and N Kira are not in this picture)

A VIEW OF COLLEGE LIBRARY

